

வளையாத ரெயில் பாதை

வளையாமல் நேராக செல்லும் ரெயில்பாதை ஆஸ்திரேலியாவில் நுலார்போர் சமவெளியில் உள்ளது. இந்த ரெயில் பாதையின் நீளம் 478 கிலோமீட்டர்.

அ. ராஜா ரகுமான், கம்பம்.

கடலும்... நிலமும்!

உலகில் 43 நாடுகள் நிலப்பரப்பால் சூழப்பட்டு உள்ளன. 98 நாடுகள் கடலால் சூழப்பட்டு இருக்கின்றன.
- கிளாக்லஸ் கவுசிகன்.

புகழின் பெருமை

"மல்லிகை போன்ற மலர்களின் வாசனையும், சத்தனத்தின் நறுமணமும் காற்றடிக்கும் போக்கில்தான் செல்லும். காற்றை எதிர்த்து அவற்றின் மணம் பரவுவதில்லை. ஆனால், புகழோ- காற்றுக்கு எதிர்ப்புறமாகவும் வீசும்!"
(புத்தர் சொன்னது).
- தாம்பரம் பி.வோகநாதன்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

என் தேவதை எங்கே?

அ
ரு
ண்

அவாரம் அடித்தபோது நான்தான் விழித்துக்கொண்டேன். மணி 5. ஜன்னலுக்கு வெளியே இருள் இன்னும் விலகவில்லை.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

கட்டிலின் அந்தப் பக்கம் பிரசாத் அருகில் 'ஸ்டீல்' மேல் இருந்தது 'டெம்பிஸ்', தொடர்ந்து ஒலித்தது. நான் கைநீட்டி அதன் அலறலை நிறுத்த முடியாது. கட்டிலைவிட்டு இறங்கி சுற்றி வர வேண்டும்.

பிரசாத்துக்காக அவன் சொல்லி ஐந்து மணிக்கு 'செட்' செய்து வைக்கப்பட்ட அலாரம். ஆனால், அவன் லேசாக வாய் பிளந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அலாரத்தின் சத்தத்தால் கொஞ்சமும் கலைக்கப்படாத ஆழ்ந்த உறக்கம்.

நான் போரவையை விலக்கி எழுந்தேன். நெகிழ்ந்திருந்த ஓங்கியை சரியாக கட்டிக்கொண்டு கட்டிலைச் சுற்றி வந்து அதை நிறுத்தினேன். அது நின்ற பிறகு சுழலும் மின்விசிறியின் சப்தம் இப்போது பிரதானமாகக் கேட்டது.

எனக்குத் தூக்கம் கத்தமாக கலைந்து போயிருந்தது.

உறங்குகிற பிரசாதத்தைப் பரிவோடு பார்த்தேன்.

'எவ்வளவு அனுபவித்து உறங்குகிறான்?'

உறக்கம் ஒரு வரம். எப்போது படுத்தாலும் இரண்டாவது நிமிடம் இவன் உறங்கிவிடுகிறான்.

ஆபரேஷன் தியேட்டரில் குளோரோபாம் கொடுக்கும்போது பேச்சுப் கொடுப்பார்கள். உன் பேர் என்ன? என்ன படிக்கிறே? மூன்றாவது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும் முன்பாக மயக்கம் ஆட்கொண்டுவிடும்.

அதே மாதிரி பிரசாத். அவனிடம் பல நேரம் ஏமாந்து போயிருக்கிறேன். என் அலுவலகத்தில் நடந்த சுவாரசியமான விஷயத்தை நான் சொல்லிக்கொண்டு இருப்பேன். 'ம்' என்பான், 'அப்பறம்?' என்பான். 'அப்படியா?' என்பான்.

தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைத்து ஐந்து நிமிடங்கள் சொல்லிவிட்டு, 'நீ என்ன நினைக்கிறே?' என்று திரும்பிப் பார்த்தால் நன்றாக உறங்கிப் போயிருப்பான்.

எனக்கு அந்த வரமில்லை. ராத்திரி இரண்டு மணி, இல்லை

மூன்று மணிக்கு படு அசதியுடன் வந்து படுத்தால்கூட அதற்கப்புறம் அரைமணிநேரத்திற்கு மனசு எதையாவது போட்டு மென்றுகொண்டே இருக்கும்.

இந்த வாரத்திலாவது பல் டாக்டரிடம் 'அப்பாயின்ட்மெண்ட்' வாங்கி, அந்த சொத்தைப் பல்லை பிடுங்கிவிட வேண்டும். பிரசாத்துக்கு பிறந்ததான் வருகிறது. அவனுக்கே தெரியாமல் ஏதாவது ஒரு பொருள் வாங்கி பரிசளிக்க வேண்டும். அலுவலக வேலைகளை வீட்டுக்கு வந்து செய்கிறான். அப்போது அவனுக்கு 'கால்குலேட்டர்' தேவைப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு தடவையும் ராமதாஸ் மகள் காயத்திரியிடம் 'கால்குலேட்டர்' வாங்கி உபயோகிக்கிறான். இவனுக்கென்று ஒன்று வாங்கிவிடலாம். சூரிய ஒளியில் இயங்குகிற, பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொள்கிற கால்குலேட்டராக வாங்க வேண்டும்.

எங்கே வாங்குவது? பர்மா பஜாரில்தான் வாங்க வேண்டும். ஆனால், அங்கே எல்லா பொருட்களுக்கும் 'டீப்ளிகேட்' வைத்துக்கொண்டு- ஏமாந்த சோனகிரி வந்தால் தள்ளிவிட்டு விடுகிறார்களாமே...?

இப்படித்தான் அருணாசலம் 'செண்ட்' வாங்குகிறேன் என்று போய் நானூறு ரூபாய்க்கு பிரான்ஸ் தேச செண்ட்டை வாங்கி வர... திறந்து பார்த்தால் கொகவுக்கு அடிக்கிற மருந்தின் நாற்றத்தை விடவும் கேவலமாக இருந்தது.

கொகத் தொல்லை அதிகமாகிவிட்டது. உடம்பில் கிரீம் தடவி, கொக வில்லை வைத்து எதிர்ப்பு காட்டினால்கூட எல்லாவற்றுக்கும் பெப்பே காட்டிவிடுகின்றன கொகக்கள். பயமாக இருக்கிறது. அங்கங்கே மலேரியா ஜூரம் என்கிறார்கள். எல்லாம் கொகக்களால் பரவுகின்றன. ஆபீசில் பார்வதிக்கு மலேரியா ஜூரம் வந்து ரத்தம் எல்லாம் சுண்டிப்போய்...

இப்படித்தான் சார்! ஒரு விஷயத்தில் தொடங்கி சங்கிலித் தொடர்ச்சியாக அடுத்தடுத்து எதையாவது யோசித்துக்கொண்டே

புரன்வேன்.

மனக்களைப்புத்தான் வரும். தூக்கம் மட்டும் வராது. நேற்று இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் வரை பிரசாத் தன் மேசை விளக்கைப் போட்டுக்கொண்டு அலுவலக வேலைபைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க... நான்தான் சத்தம் போட்டேன்.

"ஏன் இப்படி உடம்பைக் கெடுத்துக்கறே, படுடா... ஆபீஸ் வேலையை ஆபீஸ்ல மட்டும் பாடு."

"ஆடிட்டிங் நடக்குது அருண். பொறுப்பான பதவி. ஆபீஸ்ல வேலை பார்த்தது போக நிறைய வேலைகள் பென்டிங்ல இருக்கு. என்னைக்கு இருந்தாலும் நானேதான் பார்த்தாகணும். நீ தூங்கு."

"தூக்கம் வந்தா தூங்கிடமாட்டேனா? நீ படு பிரசாத். காலையில் வேணும்னா உன்னை சிக்கிரம் எழுப்பிவிடறேன்."

"சரி. அஞ்சி மணிக்கு அலாரம் வை. அலாரம் அடிச்சாலும் நான் தூங்கிட்டுத்தான் இருப்பேன். நீதான் என்னை எழுப்பி விடணும், எழுப்பி விடறியா?" என்று கேட்டுவிட்டு விளக்கை அணைத்துப் படுத்தான்.

அப்போது 'சரி' என்ற எனக்கு இப்போது அவனை எழுப்பிவிட மனதே இல்லை. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கட்டும். பாவம், உழைப்பாளி. வேலையில் நூறு சதவீதம் 'பர்பெக்ஷன்' பார்ப்பான். அதனாலேயே நிறைய வேலைகளை இவனே இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு பார்ப்பான்.

அவனுக்கு ஒரு தனியார் குவிர்பான கம்பெனியில் மார்க்கெட்டிங் மானேஜர் உத்தியோகம். ஏழாயிரத்தி சொச்சம் சம்பளம். மோட்டார் பைக் வைத்திருக்கிறான். ஊருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் அனுப்புகிறான். தவிர, தங்கை கல்யாணத்திற்கு என்று வங்கியில் கணக்கு தொடங்கி பணம் சேர்த்து வருகிறான்.

எனக்கும் அதே அளவு சம்பளம்தான். பைக் வைத்திருக்கிறேன். ஒரு மருத்து கம்பெனியில் சேல்ஸ் குப்பர்வைஸர், கொஞ்சம்

பொறுப்பு குறைவான வேலைதான். அலுவலகத்தில் பொதுவாக கொஞ்ச நேரம் இருக்க வேண்டும். பிறகு, 'ஹால்சேல் மலர்'களை நேரில் சென்று சந்திக்க வேண்டும். சில தினங்கள் என் மொத்த வேலையும் இரண்டே மணி நேரத்தில் முடிந்துவிடும்.

வீட்டுக்கு வந்துவிடுவேன். இசை கேட்டபடி பிரசாத்துக்கும் சேர்த்து சமைத்து வைப்பேன். அப்பறம் ராமதாஸ் வீட்டில் அவரோடு 'செஸ்' விளையாடுவேன்.

ராமதாஸ், அவர் மனைவி வத்சலா, மகன் காயத்திரி, நான் நால்வருமாக மொட்டை மாடிக்குச் சென்று- அங்கு அவர் கூரை வேய்ந்து போட்டிருக்கும் நிழல் பந்தலுக்குள் கேரம் போட்டு விளையாடுவோம்.

பிரசாத் வேலை முடித்து வந்துவிட்டால் எங்களோடு சேர்ந்துகொள்வான். வத்சலா மேடம் விலகிக்கொள்வார். எங்களுக்கு நொறுக்குத் தீனியும், காப்பியும் ஏற்பாடு செய்யப் போய்விடுவார்.

பிரசாத் வந்துவிட்டால் எப்போதும் அவனும், காயத்திரியும்தான் செட். நானும், ராமதாஸ்சாரும் செட். பந்தயம் கட்டிக்கொண்டுதான் ஆட்டம் தொடங்கும்.

தோற்ற ஜோடி மறுநாள் வீட்டைச் சுற்றி முனைத்திருக்கும் புற்களை வெட்டி தோட்டத்தை சுத்தப்படுத்த வேண்டும். தண்ணீர் 'டேங்கை' சுத்தம் செய்ய வேண்டும். 'ஷாப்பிங்' சென்று பொருட்கள் வாங்கி வர வேண்டும். மற்றவர்களின் துணியைத் துவைத்து இஸ்திரி செய்து தர வேண்டும்.

இப்படி எளிதான உழைப்பு சம்பந்தப்பட்ட பந்தயங்களாக வைத்துக்கொள்வோம். நான்கு பேருமே கேரம் சிறப்பாக விளையாடத் தெரிந்தவர்கள் என்பதால் வெற்றி-தோல்வி இரண்டு ஜோடிகளுக்கும் மாறி மாறி வரும்.

ராமதாஸ்தான் எங்க வீட்டுக்காரர். மாதாமாதம் ஆயிரம் ரூபாய் எங்களிடம் வாடகை வசூலிப்பவர். ஆனால், உலகத்தில் யாருக்குமே

இப்படி ஒரு நட்பான வீட்டுக்காரர் அமையவேமாட்டார்.

இரண்டு வாசலை வைத்து ஒரு போர்ஷனை வாடகைக்கு விட்டு மறு போர்ஷனில் குடியிருக்கும் நோக்கத்திலேயே கட்டப்பட்ட வீடு அது. இப்படி 'போர்ஷன்' எங்களுடையது. வலப்புற போர்ஷனில் அவர்கள். இரண்டும் கண்ணாடி பிம்பம் போல இட, வலம் மட்டும் மாறி- மற்றபடி அமைப்புகள் ஒரே விதமாக இருக்கும். சுற்றிலும் பத்தடி எல்லைக்கு தோட்டம். பின்பக்கம் கிணறு, முன்பக்கம் நகராட்சி தண்ணீரின் கைப்பம்பு. முன்பக்கம் நாங்கள் பைக் நிறுத்துவதற்காகவே 'ஷெட்' போட்டுக் கொடுத்திருந்தார்.

அவருடைய 1972 மாதல் கார், ஷெட் இல்லாமல் வீட்டு வாசலில் தலைக்கு மேலிருக்கும் நத்தியா வட்டை செடியிலிருந்து எப்போதும் அர்ச்சனை வாங்கியபடி நிற்கும்.

ராமதாஸ் தேசிய உடைமையாக்கப்பட்ட ஒரு வங்கியில் அதிகாரி பதவியில் இருந்து ஓய்வுபெற்றவர். வயசு காரணமாக அனுப்பிவிட்டார்கள். திறமை மற்றும் தகுதி காரணமாகப் பார்த்தால் இன்னும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு அவரை நாற்காலியைவிட்டு அசைக்கவே முடியாது.

மிகக் கொஞ்சமாகத்தான் நரை. உறுதியான பற்கள், சுருக்கம் விழாத முகம். கண்ணாடி தேவையற்ற கண்கள். விஸ்க் விஸ்க் என்று அடிப்பம்பில் தொடர்ந்து பத்து பக்கெட் தண்ணீர் அடிப்பார். காலையில் பத்திரிகை வருகிற நேரம் தவிர அவர் உட்கார்ந்து பார்த்ததில்லை.

வெரி சிஸ்டமேட்டிக். வாக்கிங் போவார். காலையில் ஒரு முறை, மாலையில் ஒரு முறை பால் பாக்கெட் வாங்கி வருவார். காய்கறி வாங்கி வருவார். கார் துடைப்பார். தோட்டத்திற்கு தண்ணீர் ஊற்றுவார். செடிகளுக்குத் தொட்டி மாற்றுவார்.

வீட்டுக்குள் விதவிதமான மீன்களை தொட்டிகளில் வளர்ப்பார். அவற்றைப் பராமரிப்பது தொடர்பாக 'வயலும் வாழ்வும்' நடத்துகிற மாதிரியான சமயத்தில் மட்டும் போரடிப்பார். எங்கள் போர்ஷனுக்கு

வந்து கதவு சாத்தச் சொல்லி 'தம்' அடித்துவிட்டு, பாக்கு- ஏலக்காய் எல்லாம் போட்டுக் குதப்பி, அப்புறம் வாய் கொப்புளித்துவிட்டுப் போவார்.

அந்த விஷயத்தில் மட்டும் மனைவியிடம் அவருக்கு பயம்.

வயசு வித்தியாசமே கிடையாது. எங்களுக்கு இணையாக 'செக்ஸ் ஜோக்ஸ்' அடிப்பார். எங்கள் இருவருக்கும் காரோட்டத் தெரியாது என்றபோது, தன் காரில் கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்று பதினைந்து நினைகளில் கற்றுத் தந்தார். அவர் மனைவிக்கு சின்ன விபத்தாகி ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தபோது, நாங்கள் விடுப்பு போட்டுவிட்டு பக்கத்திலேயே இருந்தோம்.

என் சொந்தக் குடும்பத்தில்கூட நான் இவ்வளவு ஈடுபாட்டுடன் இருந்ததில்லை. உலகின் சந்தோஷமான மனிதர்களின் பட்டியலில் என் பெயரையும் சேர்க்கலாம்.

நல்ல உத்தியோகம். நிறைவான சம்பளம். அன்பான நண்பன். ஆதரவான ஒரு குடும்பம். எப்போது பார் உற்சாகமும், கும்மாளமும் தான். என்ன குறை எனக்கு? ஆனால்... என் குடும்பத்தாருக்கு குறை இருக்கிறது.

ஊரில் இருந்து அப்பா கடிதம் போட்டிருக்கிறார்.

'எப்போ கல்யாணம் செய்துக்கப் போறே?' - இதுதான் அந்த ஆறு பக்க கடிதத்தின் சாராம்சம்.

இந்த இடத்தில்தான் நான் காயத்திரியைப் பற்றிச் சொல்லியாக வேண்டும்!

பிரசாத்

விழிப்பு வந்து புரண்டு படுத்த நான் அருகில் அருண் இல்லாததைப் பார்த்து திரும்பினால், நாற்காலியில் அமர்ந்து இரண்டு கால்களையும் சங்கரலால் பாணியில் தூக்கி மேசை மேல்

நீட்டிக்கொண்டு 'தம்' அடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கடிகாரத்தில் மணி அஞ்சே முக்கால்.

"குட் மார்னிங் அருண்" என்று எழுந்தேன். "பார்த்தியா... என்னை எழுப்பிவிடாம விட்டுட்டியே... இதென்ன காலங்கார்த்தால பல்லு கூட விளக்காம தம்மடிக்கிறே? புதுப் பழக்கமா?" என்றேன்.

"ராத்திரி நீ படுத்ததே லேட்டு. உன்னைப் பார்க்கவே பாவமா இருந்திச்சி. கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி எழுப்பலாம்னு இருந்தேன். அதுக்குள்ள நீயே எழுந்திரிச்சிட்டே" என்றான்.

அறை பூராவும் சாம்பிராணி போட்ட மாதிரி புகை!

"இந்த ஒரு பழக்கம்தான் உன்கிட்டே எனக்குப் பிடிக்காதது."

"அய்யோ...! கண்ணா! விட்டுடறேண்டா. கூடிய சீக்கிரம் விட்டுடறேன். காலையில் இன்று ஒரு தகவல்லு விளக்க ஆரம்பிச்சிடாதா."

"போதும். பில்டர் முனை வரைக்கும் வந்தாச்சு" என்றபடி அவனிடமிருந்து சிகரெட்டைப் பிடுங்கி ஆஷ்ட்ரேயில் வைத்து நக்கிப் போட்டேன்.

"எட்டு மணிக்கு முன்னாடி எந்திரிக்கமாட்டியே, இன்னிக்கு என்ன அதிசயம்?" - கொடியில் இருந்து துண்டு எடுத்தேன்.

"கேக்கெமாட்டே? அலாரம் வைக்கச் சொன்னது யாரு? அது பாட்டுக்கு அடிக்குது. யாரு அதை நிறுத்தறது? வீடே நெருப்பு பிடிச்சி எரிஞ்சாக்கூட அசையாம தூங்குவே போலிருக்கு."

"பொறாமை பிடிச்சவன்டா. பின்னாடி வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ பிரச்சினைகள் வரலாம். அப்போ தூக்கமில்லாம தவிக்கலாம். இப்போ எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாதப்போ தூங்கி வச்சாதான் உண்டு" என்றேன்.

"உனக்கென்ன பிரசாத் குறைச்சல்? எந்தக் காலத்திலயும் எந்தப் பிரச்சினையும் வராது. அபசகுனமா எதுவும் உளறாம போய்

குளி. நான் ராமதாஸ் சாரோட இன்னிக்கு 'வாக்கிங்' போகப் போறேன்."

அருண் பஸ் துலக்கிவிட்டு, சட்டை அணிந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு லெளியேறிப் போனான்.

நான் இருவர் போர்வைகளையும் மடித்துப் போட்டு, தலையணைகளை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டுக் குவிக்கச் சென்றேன்.

ஷவரைத் திறந்து ஸில்லென்று நனைத்தபோது சுகமாக தெரிந்தது. பாடவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் எனக்குப் பாட வருவதில்லை.

முதல் வரியின் ராகம் மட்டும்தான் ஒழுங்காய் நினைவில் இருக்கும். அடுத்த வரியில் இருந்து சொந்த ராகம், சொந்த வார்த்தைகள் என்று இறங்கிவிடுவேன்.

அருண் அட்டகாசமாகப் பாடுவான். குனியலறையில் மட்டுமல்ல... வெளியிலும் அப்படியே ராகம் மாறாமல், வார்த்தை மாறாமல் நடுவில் ஒரு சின்ன சிரிப்போசை பாட்டில் வந்தால் அதைக்கூட விடாமல் பாடுவான்.

ஜேசுதாஸ் குரலின் சாயல் அவன் குரலில் உண்டு.

'காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா...

நின்றன் கரிய நிறம் தோன்றுதடா நந்தலாலா' என்று ரசித்துப் பாடுவான்.

'மண்ணில் இந்த காதலன்றி யாரும் வாழ்தல் கூடுமோ?' என்று அன்றைக்கு எஸ்.பி.பி. போலவே 'தம்' பிடித்து முச்சுவிடாமல் பாடி முடிக்க...

ராமதாஸ் சார், வத்சலா மேடம், காயத்திரி, நான் அத்தனை பேரும் மெய் மறந்து கைதட்டினோம்.

அவனுக்கு சங்கோஜமாகப் போய்விட்டது.

அற்புதமான நண்பன். மனைவி அமைவது மட்டுமல்ல, நண்பன் அமைவது கூட இறைவன் கொடுத்த வரம்தான்.

எங்களுக்குள் நட்பு ஏற்பட்டதே ஒரு கதைவையப் போல கவரலாமானது.

அன்றைக்கு இரவு பதினொன்றரை மணிக்கு மேல் தாமதமாக அலுவலகத்தில் இருந்து நான் மோட்டார் பைக்கில் என் அறைக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஒரு லாட்ஜில் மாத வாடகை அறையில் தங்கியிருந்தேன்.

நிமரென்று பைக் வெட்டி வெட்டி ஓடி தின்று போனது. பெட்ரோல் இருந்தது. அதுவல்ல பிரச்சினை, வேறு ஏதோ. எனக்கு பைக் மெக்கானிசம் தெரியாது. அதிகபட்சம் வண்டியைத் துடைப்பதோடு சரி.

அந்த நேரத்தில் அருகில் எந்த மெக்கானிக் கடையும் தென்படவில்லை. சாலையோரம் தனியாக பரிதவிப்புடன் நான் நின்றுகொண்டிருந்தபோது தன் பைக்கில் வந்த அருண் நிறுத்து விசாரித்தான்.

"என்ன ஆச்சு? பெட்ரோல் இல்லையா?"

"பெட்ரோல் இருக்கு. என்ன டிரபிள்னு தெரியலை. தின்னுடுச்சி."

"பிளக்கை கிளின் பண்ணிப் பாத்திங்களா?"

"எந்த பிளக்கு?" என்றேன்.

அவன் சிரித்துவிட்டான்.

தன் வண்டியை ஓரமாக 'ஸ்டாண்ட்' போட்டு நிறுத்திவிட்டு வந்து 'டேன்' எடுத்து என் வண்டியின் பிளக்கை சுத்தம் செய்து போட்டு 'ஸ்டார்ட்' செய்தான்.

அப்படியும் 'ஸ்டார்ட்' ஆகவில்லை.

வேறு ஏதேதோ செய்து பார்த்தான். ம்கூம்... நடக்கவில்லை.

"ஏதோ பெரிய பிரச்சினைன்னு நினைக்கிறேன். எங்கே போகணும் உங்களுக்கு?"

சொல்லேன்.

"பக்கத்தில்தான் என் வீடு. வண்டியைத் தள்ளிக்கிட்டே போயிடலாம்... வாங்க. வண்டியை என் வீட்ல போட்டுட்டு, நீங்க ஆட்டோ பிடிச்சிப் போயிடுங்க. காலையில் மெக்கானிக்கைக் கூட்டிட்டு வந்து சரிபார்த்து எடுத்துட்டுப் போங்க. இந்த நேரத்தில் வேற வழி எதுவுமில்லை" என்றான்.

என்னோடு அவனும் தன் வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டே வந்தான். அவன் வீட்டிற்கு வந்தோம்.

இப்போது நாங்கள் இருக்கும் இந்த வீடுதான். வண்டியை 'ஷெட்'ிற்குள் நிறுத்தி புறப்பட்ட நேரம் படபடவென்று மழை வந்துவிட்டது.

"இதோ பாலுங்க சார், நீங்களும் தனியா அறையில் தங்கியிருக்கிற 'பேச்சவர்'. நானும் இந்த வீட்ல தனியா தங்கியிருக்கிற 'பேச்சவர்'. நீங்க வரலைன்னு யாரும் எதிர்பார்க்கப் போறதில்லை. என் கூடவே தங்கிட்டு காலையில் வண்டியை சரி பண்ணிட்டுப் போங்க."

சம்மதித்தேன்.

தன்னுடைய சலவை லுங்கியைத் தத்தான். வாழைப்பழம் கொடுத்தான். பிரெட் டோஸ்ட் செய்து ஜாம் தடவிக் கொடுத்தான்.

இரண்டு பேரும் அவரவர் முன் கதைகளைப் பேசி அறிமுகத்தை சற்று விரிவுபடுத்திக்கொண்டோம்.

எனக்கு இந்த வீட்டையும், அவனையும் ரொம்பப் பிடித்திருந்தது.

"எவ்வளவு வாடகை?" என்றேன்.

"ஆயிரம் ரூபா! கொஞ்சம் ஜாஸ்திதான். ஆனா, எல்லா சவுகரியமும் இருக்கு. வீட்டுக்காரங்களோட குடும்பம் மாதிரி பழகிட்டேன். என் ஆபீசுக்கும் பக்கம்" என்றான்.

"நான் இங்கே வந்து தங்கலாமா? வாடகையை 'ஷேர்' பண்ணிக்கலாமே?" என்றேன்.

"வாவ்! வந்துடுங்க சார்! கம்பெனி இல்லாம தவிச்சுக்கிட்டிருக்கேன் நான். வாடையை 'ஷேர்' பண்ணிக்கிறது இருக்கட்டும். மனசை 'ஷேர்' பண்ணிக்கிறதுக்கே ஆன் இல்லாம ரொம்பப் பட்டுக்கிட்டு இருக்கேன்" என்றான்.

அடுத்து வந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையே இங்கே வந்துவிட்டேன். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாயிற்று. தினம் தினம் எங்கள் நட்பு பலப்பட்டுக்கொண்டே வருவதில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

அருண் ஒரு பெண்ணாக இருந்தால் நான் அவனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வேன். ஐ லவ் ஹிம் வெரி மச். அதேப் போலத்தான் அவனும் என் மேல் ரொம்பப் பாசமாக இருக்கிறான்.

நான் குளித்துவிட்டு தலையை சீவிக்கொண்டேன். உடையணிந்து கொண்டேன். ரெப்ரிஜிரேட்டரில் இருந்து பால் பாக்கெட் எடுத்து காய்ச்சி, காப்பி போட்டுக் குடித்தேன். ஊது பத்தி கொளுத்தி வைத்தேன்.

வாசல் வராந்தாவில் பத்திரிகை வந்து விழும் சப்தம் கேட்டு, அதை எடுக்க வந்தேன்.

வெளியே முற்றிலுமாக விடிந்திருந்தது.

காயத்திரி கோலம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

மஞ்சள் நிற பாவாடையும், ஜாக்கெட்டும் அணிந்து கறுப்பு தாவணி போட்டிருந்தாள். தலையில் சரம் காய்வதற்காக துண்டு கற்றியிருந்தாள்.

அவள் கோலம் போடுவதை மவுனமாக கொஞ்ச நேரம் ரசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவளுக்குத் தெரியாமல் அவளை ரசிக்கிற இந்த கள்ளத்தனம் கொஞ்ச நாட்களாக வந்திருக்கிறது.

நாலு வருடமாக அவளோடு இயல்பாக, கலகலப்பாக சிரித்துப் பேசி வந்தாலும் கொஞ்ச காலமாக வேறு ஒரு மாதிரியான சர்ப்பு

ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவள் என் மனதில் தோழி என்றிருந்தானத்தில் இருந்து மாறிக்கொண்டிருந்தாள்.

நின்று நிதானித்து அவள் அழகை ரசிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன். அழகை மட்டுமில்லை. அவளது கர்மையான அறிவை, நுனிமையான நடவடிக்கைகளை, இனிமையான பேச்சை.

அவளுக்கு என் மனம் இப்போதெல்லாம் ரொம்ப முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. பார்த்ததும் சிவிர்த்துக்கொள்கிறது. படபடத்துக்கொள்கிறது அடிக்கடி.

இதுதான் காதல் என்றால்... ஆமா... நான் அவளைக் காதலிக்கிறேன்.

அவளை எனக்கு நிரம்பவும் பிடித்திருக்கிறது. அவளின் அருகாமைக்கான ஏக்கம் நெஞ்சில் நிலவுகிறது. அவளோடு சேர்ந்து நடக்கும்போது- இயல்பாக அவள் கையும், தோளும் என் மேல் படும்போது கிறக்கம் வருகிறது.

அவளுக்குள்ளும் இப்படி ஏதாவது ரசாயன மாற்றங்கள் உண்டா என்பது தெரியவில்லை.

ஒரு சந்தர்ப்பம் பார்த்து சொல்ல வேண்டும்.

எப்படித் தொடங்குவது? என்ன நினைப்பான்?

ராமதாஸ் என்ன நினைப்பார்?

'எவ்வளவு உரிமை கொடுத்து உங்களை என் வீட்டாரோடு பழகவிட்டால்... காதலிக்கிறேன் என்கிறாயோ பாதகா!' என்று நெற்றிக்கண் திறப்பாரா?

'உங்களை என் செத்துப்போன அண்ணனா நினைச்சித்தான் நான் பழகினேன்' என்று சினிமா திருப்பமாகச் சொல்லிவிடுவாளோ காயத்திரி.

பயமாக இருக்கிறது!

ஆனால், ஒருநாள் சொல்லியே ஆக வேண்டும். பார்க்காத பயிர் பாழாகும். கேட்காத கடன் பாழாகும். சொல்லப்படாத காதலும் ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

பாழாகும்.

இதோ இப்போது காயத்திரி மட்டும் தலியாக இருக்கிறாள். கோலம் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். இப்போதே சொல்லிவிடலாமா?

வேண்டாம்... இப்போது வேண்டாம்.

நான் பத்திரிகையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு சத்தம் போடாமல் உன்னை வந்துவிட்டேன்.

மேசையில் உட்கார்ந்தேன். என் அலுவலக கோப்புகளை எடுத்து வைத்துக்கொள்ள...

அருண் தன் அப்பாவுக்கு பாதி வரை எழுதி வைத்திருந்த கடிதம் ஒன்று காற்றில் பட்டபடக்க... அதைப் படித்தேன்.

'அன்புள்ள அப்பா,

என் திருமணம் பற்றி எழுதி இருந்தீர்கள். உங்கள் ஆசை தியாயமானதே!

நான் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டிய நேரமும் இதுதான். சொந்தத்தில் கேட்டுப் பார்க்கட்டுமா என்று கேட்டிருந்தீர்கள். அதெல்லாம் வேண்டாம்.

நான் அடுத்த மாதம் ஊருக்கு வருவேன். அப்போது என் எண்ணம் ஒன்றை விரிவாக நேரில் சொல்விறேன். இங்கு நான்...

சொந்தத்தில் பெண் வேண்டாம் என்கிறான். வேறு ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது என்கிறான்.

என்ன அது?

எனக்குள் ஒரு ஆர்வம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

பயல் எனக்கே தெரியாமல் அலுவலகத்தில் யாரையாவது காதலித்துக்கொண்டிருக்கிறானா?

அழுத்தக்காரன். என்னிடம்கூட சொல்லவில்லையே?

அருண் தினமும் டைரி எழுதுவான். எனக்கு உடனே அவன் டைரியைக் கொஞ்சம் புரட்டிப் பார்க்கிற திருட்டுத்தனமான

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

“அம்மா... எனக்கு எப்ப
கல்யாணம்?”

“என்ன அவசரம்?
நானே இன்னும் கல்யாணம்
பண்ணிக்கலை...”

- ஜெய்லாண்டன், சென்னை.

“என் ஆபரேஷன் எப்படி?”
“அஸ்தி” பண்ணிட்டங்க
டாக்டர்.”

- சாயம் வெ. ராசாராமன்.

“கொள்ளை
அடித்த பணத்தை ஏன்
கஷ்டப்பட்டு எண்ணணும்?
போலீசாரே நாளைக்கு
சொல்லிடுவாங்க.
செய்தியில் பார்த்து
தெரிஞ்சிக்குவோம்!”

- உதய், சென்னை.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

ஆர்வம் ஏற்பட்டு, அவன் டிராயரில் இருந்து டைரிஸை எடுத்தான்.
புரட்டினான்.

அங்கங்கே சில பக்கங்களில் மடீரம் பேனாவால் அவனை
எழுதின சில வரிகளை அடிக்கோடு இட்டிருந்தான்.

ஒரு நாளில்...

‘எனக்குள் ஒரு புதிய அனுபவம். சாதாரணமாகவே எனக்குத்
தூக்கம் வருவதில்லை. இப்போதெல்லாம் அது இன்னும் தன்னிப்
போகிறது. காரணம், சில கற்பனைகள். இதுவரை தூக்கம் வராமல்
புரளும்போது நடந்த சம்பவங்களை மட்டுமே நினைப்பேன்.
இப்போது... ‘இப்படி நடந்தால் எப்படி இருக்கும்?’ என்று
கற்பனையில் ஆழத் தொடங்கிவிடுக்கிறேன்’

இன்னொரு நாளில்...

‘என் தேவதை எங்கே இருக்கிறாள் என்று எனக்குள் அடிக்கடி
ஒரு கேள்வி வரும். என் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக வரப் போகிற
என் தேவதை இந்த நேரம் என்ன செய்துகொண்டிருப்பாள் என்று
போசிப்பேன். அவள் எப்படி இருப்பாள் என்று கற்பனை செய்து
பார்ப்பேன். தவித்துப் போவேன்.

எவ்வளவு பெரிய முட்டான் நான்! என் தேவதையை நிஜமாக
எதிரிலேயே வைத்துக்கொண்டு நிஜ தேவதையை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்...
என் மனக் அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டது. காயத்திரிதான் என்
தேவதை!”

அதிர்ந்து போன என் கையிலிருந்து- அவன் டைரி நழுவி கீழே
விழுந்தது.

அருண்

பனகல் பார்க்கை கற்றிக்கொண்டு பாண்டி. பஜார் சாலையின்
(ஸாரி... புது தமிழ்ப் பெயர் மனசில் துழையவில்லை) ஓரமாக நானும்,
ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

ராமதாஸ் சாகும் நடந்துகொண்டிருந்தோம்.

இன்னும் முழு வெளிச்சமும் வரவில்லை. முழு போக்குவரத்தும் வரவில்லை. இடைவெளிவிட்டு சில மக்களை மட்டும் திறந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ராமதாஸ் சார் காலர் இல்லாத ஆனால் ஜிப்பாவும் இல்லாத ஒரு சட்டை அணிந்திருந்தார். வேட்டியை மடித்துக் கட்டியிருந்தார். லாக்ஸ் அணியாமல் கறுப்பு 'கட் ஷர்ட்' போட்டிருந்தார்.

அவர் வேகத்திற்கு நடந்தபோது எனக்கு மூச்சிரைப்பதைப் பார்த்து சிரித்தார்.

"என்னய்யா இது? மரத்தான் ஓடி முடிச்சவன் மாதிரி இப்படி மூச்சு விடறே?"

"நடந்து பழக்கமில்லை சார்."

"சொல்லாதே, சிரிப்பாங்க. கடற்கரைக்குப் போய்ப் பாரு. என் வயசுக்கு நடந்தாப் போதும். நடக்கறேன். உன் வயசுக்கு ஜாகிங் போகணும்யா. உடம்பை கிண்ணுன்னு வெச்சுக்க வேணாமா? தடக்கவே சிரமப்படறே!"

"என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க? ஆபீசுக்கு பைக்ல போய்டறேன். படியேறக் கூட விடாம 'லிப்ட்' வச்சிருறாங்க. ஏ.சி. அறைல வேலை. முடிஞ்சதும் பைக்ல வீட்டுக்கு வந்துடறேன். எங்கே இருக்கு நடை?"

"உனக்கு மட்டுமில்லையா. உங்க தலைமுறைக்கே நடை குறைஞ்சி போச்சி. பொசுக்கு பொசுக்குன்னு ஆட்டோ பிடிச்சிடறாங்க. மாம்பலத்திலே இருந்து பாரிமுனைக்கு நண்பனோட பேசிக்கிட்டே நடந்து போய்ட்டு வருவோம் தெரியுமா?"

"அந்தக் காலத்தில அவ்வளவு அதிகமா பஸ் வசதி இருந்திருக்காது சார்."

"இந்த கொழுப்புத்தானே வேணாங்கறது. உனக்குப் புரியற மாதிரி சொல்றேன். ஒரு பொண்ணு அழகா இருக்கா. ஆனா, தலை

வாரிக்காம, மூஞ்சி கழுவிக்காம, அழுக்கு துணி போட்டிருந்தா த என்ன நினைப்பே?"

"இப்பதான் தூங்கி எழுந்திருச்சிக்காள்ளு நினைப்பேன்."

"உதைப்பேன் படவா. ஒழுங்கா பதில் சொல்லு. ரோட்டல அந்த மாதிரி நடந்து போனா என்ன நினைப்பே?"

"அருவாருப்பாத்தான் இருக்கும். என்னடா... மூஞ்சி இவ்வளவு அழகா இருக்கு? ஆனா கத்தமா இருக்கத் தெரியலையேன்னு நினைப்பேன்."

"அந்த மாதிரி... பகவான் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற அழகான உடம்பை ஒழுங்கா பராமரிக்க வேணாமா? அழகழகா சட்டை தச்சிப் போட்டுக்கிட்டா போதுமா? உடம்புக்குள்ளே எல்லா பாகங்களையும் ஆரோக்கியமா வெச்சுக்க வேணாமா? உன்னோட மோட்டார் பைக்கை அப்பப்ப-சர்வீஸ் பண்ணுறியே, எதுக்கு?"

"மெக்காவாக்கும் கொஞ்சம் பொழைக்கட்டுமேன்னுதான். இல்லை... அடிச்சடாதிங்க சார். வண்டி கண்டிஷனா ஓடறதுக்காகத்தான்."

"அதே மாதிரி உடம்புக்கு என்ன 'சர்வீஸ்' பண்ணே நீ? ஏதாச்சும் ஒரு பாகம் பழுதாகுப்பதானே கவனிக்கிறே? முன்கூட்டியே ஒழுங்கா பராமரிச்சா என்ன? முறைப்படி தலைக்குக் குளிக்கிறது. உடற்பயிற்சி பண்ணுறது. ஆசனம் போடறது... எவ்வளவு இருக்கு. எத்தனை பேர் செய்றீங்க?"

"ஏன் சார். இன்னிக்கு ஒரு தீர்மானத்தோடதான் புறப்படலங்களா? தெரிஞ்சிருந்தா வீடலயே இருந்திருப்பேனே? எட்டு மணி வரைக்கும் தூங்குன்னு சொன்னான் பிரசாத். கேட்டனா?" என்று பொய்யாய் வெறுப்பு காட்ட... நடந்துகொண்டே என் வயிற்றில் குத்தினார் அவர்.

"சார். இப்படியெல்லாம் திடுதிடுப்புன்னு முன்னறிவிப்பு இல்லாம குத்தாதிங்க. நீங்க சொன்ன மாதிரி எந்த சர்வீசும் செய்யப்படாத உடம்பு. திடீர்னு 'ஸ்டரக்-அப்' ஆயிடப் போவது. கல்யாணமாக ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

வேண்டிய பையன் சார்."

"நீ கல்யாணம்னு பேச்செடுத்தப்புறம்தான் ஞாபகம் வருது. ஒரே பொண்ணுன்னு செல்லமா கொஞ்சிக்கிட்டே எத்தனை நாளைக்கு வீட்லிய வச்சிக்கிறது சொல்லு. காயத்திரிக்கு கல்யாணம் பண்ணலாம்னு போசிக்கிறேன், அருண். வர்ற வெள்ளிக்கிழமை அவ ஜாதகத்தை எடுத்து திருமண மையத்துல கொடுக்கலாம்னு இருக்கேன்."

இங்கே சென்னையில் எங்க சொந்தக்கார ஜனங்க கம்மி. எங்க சாதியில பசங்க எல்லாம் பத்தாவதுக்கு அப்புறம் மனிகைக்கடை, துணிக்கடைன்னு தொழில் வச்சிடுவானுங்க. நான்தான் தப்பிப் படிச்ச உத்தியோகத்துக்கு வந்தேன். காயத்திரி ஆணைப்பட்டானேன்னு டிகிரி படிக்க வெச்சுட்டேன். இப்போ அவளுக்கு மேல படிச்ச மாப்பிள்ளை அமையணுமேன்னு கவலையா இருக்கு."

நான் அமைதியாக நடந்தேன்.

என் உதடுகள் ஏதேதோ சொல்லத் தவித்தன.

"ஏன் சார் உங்க சாதிப் பையன்தான் வேணும்னு தேடணும்? இதோ உங்க பக்கத்திலே நடந்து வந்துகிட்டிருக்கேனே, என்னையெல்லாம் பார்த்தா ஒரு மாப்பிள்ளை அபிப்பிராயமே வராதா? 'என்னய்யா முழிக்கிறே, தாலியை எடுத்து என் பொண்ணு கழுத்துல கட்டுய்யா'ன்னு சொன்னா நான் கட்ட மாட்டேனா? - சொல்ல நினைத்தலை மூழ்கி..."

"அதெல்லாம் சரிதான் சார். கல்யாணம் பண்ணிட வேண்டியதுதான்" என்று உயிரற்ற வார்த்தைகளைத்தான் என் உதடுகள் துப்பின.

அதற்குப் பிறகு அவர் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டே வர... என் மனம் அதில் ஒட்ட வில்லை.

காயத்திரி சிரிக்கும்போது சாமர வீச்சு, தலையைச் சாய்த்து இமைக்காமல் பார்க்கும்போது 'வாட்-69'. பேசும்போது புல்புல்தாரா. நடந்து வரும்போது தென்றலின் இடப்பெயர்ச்சி, செல்லமாக கோபம்

கொள்ளும்போது குட்டிப்புயல்.

"அருண், நேத்து நீங்க பாடினீங்களே, அப்போ ஒரு நிமிஷம் நான் 'நிழல் நிஜமாகிறது' ஷோபா மாதிரி கற்பனை அரசியாதி என் மத்திரிக்கு உத்தரவு போட்டேன் தெரியுமா?" என்றான் காயத்திரி. "என்னன்னு?"

"மத்திரி, இந்த அருணை உடனடியாக நம் அரசவை புலவராக்குங்கள். இன்று முதல் இவர் பெயரை அருணப் புலவர் என்றே எல்லோரும் அழைக்கட்டும். சலானுக்கு அழைத்துச் சென்று, காடு போல் வளர்த்து வைத்திருக்கும் தலைமுடியை 'டிரிம்' செய்த பிறகு பதவிப் பிரமாணம் செய்துவையுங்கள்"

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

அன்றைக்கு இரவு அவளை அரசியாக கற்பனை செய்து பார்த்து மகிழ்ந்த நான் - மறுநாள் காலையில், 'பிரசாத், நான் சலானுக்கு போய்ட்டு வர்றேன்' என்றேன்.

"அருண், எதுக்காக இப்படி சிகரெட் பிடிச்சி உடம்பை கெடுத்துக்கிடுங்க? நீங்க என் வார்த்தைக்கு மரியாதை வெச்சிருக்கீங்கதானே?" என்றான் காயத்திரி.

"நிறைய"

"உடனே நிறுத்த முடியாது. ஆனா, கொஞ்சம் கொஞ்சமா குறைக்கலாம். நான் இருக்கறப்ப நீங்க சிகரெட்டே பிடிக்கிறதில்லை. அதனாலே இனிமே நீங்க ஆபீஸ்ல இருந்தாலும் சரி, எங்கே இருந்தாலும் சரி, ஒவ்வொரு சிகரெட்டை கைல எடுக்கறப்பவும் அந்த சிகரெட் மேல குட்டியா நான் உட்கார்ந்திருக்கிற மாதிரி கற்பனை செய்துக்கங்க. சிகரெட் குறைஞ்சிடும்."

அவன் சொன்னபடி கற்பனை செய்துகொள்ள ஆரம்பித்தேன். சிகரெட்டை உதட்டில் வைக்கும்போது அதில் இருக்கும் குட்டி காயத்திரி எனக்கு முத்தம் கொடுப்பது போல ஒரு கற்பனை உணர்வு ஏற்படத் தொடங்கி... சிகரெட்டின் எண்ணிக்கை அதிகமானது.

பூங்காவில்...

நிழலின் தனிமையில் நான்
யாருமில்லா பூங்காவில்
என் மனதின்
சொல்ல ஸ்பரிசங்களை
ராசித்தன பூக்கள்!
திடீர் தென்றல்;
ஆகா, என்ன குகம்!
எந்நேரமும் மழையாகப்போகும்
மேகங்களிடம் நான்
கேட்டேன்...
'இன்றாவது அவன்
எனைத் தேடிவருவானா?'
திடீர் மழை!
நனைந்த என் கண்களைத்
திறந்து பார்த்ததும்
என்னெதிரே
புன்னகையில் என்னவன்!
முதலில் யார்
அணைத்ததென்று
குரபகமில்லை...
ஆனால் விடவேயில்லை
மழையும், நாங்களும்!

- என் கரேஷ், சென்னை.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

"நீங்க சொன்ன 'ஐடியா'வை 'பாலோ' பண்ணப் போய் இப்போ
அதிகமாயிச்சிருங்க காயத்திரி."

"எப்படி?"

எப்படி என்று மட்டும் அவளிடம் சொல்லவில்லை.

சொல்ல வேண்டும். 'ஐ லவ் யூ' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு
சொல்ல வேண்டும்.

எப்போது... எப்படி சொல்லப் போகிறேன்?

"போதும்யா. திரும்ப வீட்டுக்கு நடக்கலாம்" என்றார்
ராமதாஸ்.

நடத்தோம்.

வீட்டிற்கு வந்த நான் குளித்தேன். உடுத்திக்கொண்டேன்.
பிரசாத் செய்து வைத்திருந்த சேமினா கிச்சடியை இரண்டு பேருமாக
சாப்பிட்டோம். அவன் முகம் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

"ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கே பிரசாத்?" என்றேன்.

"ஒண்ணுமில்லை. ஆபீஸ் நினைப்பு" என்றான்.

வழக்கத்தைவிட முன்னதாகவே புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

நான் வழக்கமாக கேட்கிற ஜேகதாஸ் சி.டி.யை ஓட விட்டுவிட்டு
பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்தேன்.

ஜேகதாஸின் குரலுக்கு பதிலாக... பிரசாத்தின் குரல் ஒலிக்க-
புரியாமல் கவனித்தேன்.

"அருண், நான்தான். உன்கிட்ட நேர்ல பேச சங்கடமா
இருக்கறதால இப்படி 'கேஸட்'ல பேசிறேன். ஒரு தர்மசங்கடமான
விஷயத்தைப் பத்தி நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. நீ உன்
அப்பாவுக்கு எழுதி வெச்சிருந்த பாதி கடிதத்தைப் படிச்சேன்.
அதில் ஏற்பட்ட ஆர்வத்தால் உன் டைரியைப் புரட்டினேன்.
அதிலேர்ந்து நீ காயத்திரியை நேசிக்கிறேன்னு தெரிஞ்சதும் எனக்கு
அதிர்ச்சியாய்டுச்சி. ஏன் அதிர்ச்சின்னா... காயத்திரியை நானும்
நேசிக்கிறேன். ரொம்ப ரொம்ப நேசிக்கிறேன். ரொம்ப நான்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

மனதக்குள்ளேயே நேசிக்குறேன்.

இந்தப் பிரச்சினையை எப்படி நான் உன் முகம் பார்த்துப் பேச முடியும்
சொல்லு! நான் உன் மேல் ரொம்பப் பிரியமும், நட்பும் வகிக்குவதை
அருண். அதேமாதிரி அவ மேல் காதுலை வளர்த்துக்கிட்டு இருக்கிற
எனக்கு உன் நட்பும் வேணும். இந்த 'கேஸட்' - கேட்டிவிசெந்தி
இப்ப உனக்கும் என்னோட மனநிலைதான் இருக்கும்னு தம்பிரன்
தாம் புத்தகங்களை 'வேர்' பண்ணிக்கிட்டிருக்கோம். துணிபண்ணினை
'வேர்' பண்ணிக்கிட்டிருக்கோம். ஆனா, இது வாழ்க்கை
பிரச்சினை.

காதலை எப்படி அருண் பங்கு போட முடியும்? யோசி! எனக்கும் எதுவும் புரியலை. ஒரேகுழப்பமா இருக்கு! இந்தப் பிரச்சினைக்கு எப்படி தீர்வு காணப் போகிறோம்? இன்னிக்கு சாயங்காலம் அருண் மணிக்கு கடற்கரையில் காந்திநிலை பக்கத்தில நான் உனக்காக காத்துக்கிட்புருப்பேன். வா... மனசு விட்டுப் பேசலாம்."

நான் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்தேன்.

பிரசாத்

காந்தித் தாத்தா ஒரே திசையில் நின்ற இடத்திலேயே நடக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தார். வெயில் புழுக்கத்திற்காக நின்று போகும், மனப் புழுக்கத்திற்காக கொஞ்சப் பேரும் கடற்கரைக்கு வந்த கண்டல் தின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

கிட்டத்தட்ட பத்து நிமிடங்களாக அருளுமும், நானும் எதிரெதிராக மணல் வெளியில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தோம். உதடுகளுக்கு அவசியமின்றி உள்ளங்கள் ஒருவருக்கொருவர் மவுன மொழியில் பேசிப் புரியவைக்க முயன்றுகொண்டிருந்தன.

நான் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்க்கும்போது, அவன் குனிந்து கிவிஞ்சல் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன்

நிமிர்ந்து என்னைப் பார்க்கும்போது, நான் மணலில் கோபுரம் கட்டிக்கொண்டிருந்தேன்.

மஷாத்தை மார் உட்ப்பது என்று எங்களுக்குள் பலத்த போட்டி இருந்தது... தொடர்ந்தது.

சொல்லேன் அருண். வாய் திறந்து சொல்லேன். வாழ்த்துங்கள் என்று சொல்லி என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கீகள். எனக்கு அவ மேல ஏற்பட்டது மேலோட்டமான ஒரு கவர்ச்சிதான். நீ அவனை ரொம்ப அழுத்தமா விரும்புகிறேன்னு தெரியறதால நான் அவனை மறந்து நேன். பல விஷயங்கள்ல நான் உனக்கு விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறேன். இதிலேயும் விட்டுக் கொடுத்ததா இருக்கட்டும் என்று சொல்லேன். என்னதான் சொல்லப் போகிறாய்?

அலைகளை விட அதிகமாக என் மனம்
ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் அவஸ்தான் மவுனத்தை உடைத்தான்.

“நீ சொன்னது வாஸ்தவம்தான் பிரசாத். காதலியைப் பங்கு போட்டுக்கொடுக்கிறது. இதில் மட்டும்தான் யாராக்கம் ஒருத்தர்தான் ஜெயிக்க முடியும். ‘டேப்’ புல பேசினதால் உன் மனைசை வெளிப்படுத்தாததில் நீ முந்திக்கிட்டே. ஆனா, நீ படிச்சது இந்த வருஷத்து டைரியை மட்டும்தான். என்னோட போன வருஷத்து டைரியைத் தர்றேன். படிச்சுப் பாரு. காயத்திரிதான் என் மனைவின்னு ஒரு மாதிரி கற்பனையாவே நான் வாழ்த்துக்கிட்டு இருக்கேன் பிரசாத்.”

நான் அமைதியாக இருந்தேன்.

“இது எதிர்பாராத ஒற்றுமை பிரசாத். நான் ஒரு சட்டை ‘டிசைன் செலக்ட்’ செய்பேன். அதே ‘டிசைன்’ உள்ளதும் பிடிச்சிப் போம்- அதேமாதிரி சட்டை வாய்க்குவே. நீ ஒரு சினிமா பார்த்துட்டு வந்து, ரொம்ப ரசிச்ச சொல்வே. அதே சினிமா பார்த்துட்டு நீ ரசிச்ச கூட்சிகளை நானும் ரசிப்பேன்.

இப்படி எல்லா விஷயங்களிலும் நம்ம ரசனைகள் ஒத்துப் போச்சி. அதுமாதிரி- காயத்திரியை நான் ரசிச்ச மாதிரியே தீயும் ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009. 41

ரசிச்சிருக்கே. இதிலே தப்பெதுவும் இல்லை. யாரும் யாருக்கும் துரோகம் செய்துடலை. நீ அவனை அதிகம் நேசிக்கிறியா, நான் அவனை அதிகமா நேசிக்கிறேனான்னு விவாதம் பண்ணுறதோ, ஆராய்ச்சி பண்ணுறதோ கொஞ்சம் கொச்சையான விஷயமா எனக்குப் படுது."

"ஆமாம் அருண். சத்தியமா 'டைரி'யைப் படிச்சதும் எனக்கு அதிர்ச்சிதான் ஏற்பட்டதெயொழிய உன் மேல்கோபம் எதுவும் வரவில்லாம் நம்ம நட்பு எந்த வகையிலேயும் பாதிக்காம இந்த பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு கண்டுபிடிக்கணும்னு தோணிச்சு. அதனால்தான் மனசுவிட்டுப் பேசலாம்னு சொன்னேன்."

"தீர்வுன்னு நீ என்ன நினைக்கிறே?"

"யாராச்சும் ஒருத்தர் விட்டுக் கொடுத்தாகணும் அருண்."

"அது யார்? நானா... நீயா? எப்படி தீர்மானிக்கிறது? சீட்டு குலுக்கிப் போட்டுன்னு அபத்தமா சொல்லாதே பிரசாத்" என்றான்.

இரண்டு பேரும் மீண்டும் மவுன விரதம் பூண்டோம்.

"நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?" என்றான்.

"சொல்லு" என்றேன்.

"ரெண்டு பேருமே நம்ம காதலை மனசுக்குள்ளேதான் வெச்சிருக்கோம். யாரும் இன்னும் காயத்திரிகிட்டே வெளிப்படுத்தலை. அவனைப் பொறுத்தவரைக்கும் நம்ம ரெண்டு பேர்கிட்டயும் 'சோஷியலா' பழகறா. ஆனா, அவ மனசில என்ன இருக்குன்னு உனக்கும் தெரியாது. எனக்கும் தெரியாது... இல்லையா?"

"ஆமாம்."

"அவ சின்னக் குழந்தையில்லை. படிச்சவ. எல்லா விஷயத்தைப் பத்தியும் தீர்க்கமா பேசறவ. நாளன்னைக்கு காயத்திரிக்கு பிறந்தநாள் அப்போ அவ, நீ, நான் மூணே பேர் மட்டும் சந்திக்கிற மாதிரி ஒரு தனியான சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்திக்கலாம். அவகிட்ட மனசுவிட்டும் பேசலாம். 'நாங்க ரெண்டு பேருமே உன்மேல நேசம் வச்சிருக்கோம்'னு

சொல்லலாம்."

"கயம்வரமா?" என்றுச் சிரித்தேன்.

அருண்

"கயம்வரமா?" என்றுச் சிரித்தான்.

"இதிலே சிரிக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு பிரசாத்? ஒரு பெண்ணை எத்தனையோ பேர் நேசிக்கலாம். நமக்குத் தெரியாம காயத்திரியை இன்னும் எத்தனையோ பேர் மனசிலே நினைச்சிட்டிருக்கலாம். ஆனா, காயத்திரி யாரை நினைக்கிறாங்கிறதானே முக்கியம்?" என்றேன்.

பிரசாத் முகத்தில் சிரிப்பு நீங்கியது.

"உண்மைதான் அருண். நாம பாட்டுக்கு பேசிக்கிட்டு இருக்கோமெயொழிய அவ விருப்பம் நமக்குத் தெரியாது. அவ மனசில காதல் இருக்கானே தெரியாது. உங்க ரெண்டு பேரையுமே நான் நல்ல நண்பர்களாதான் நினைக்கேன்னு கூட அவ சொல்லலாம்" என்றான் பிரசாத்.

"அவ அப்படித்தான் சொல்லணும்னு அவசியமில்லை பிரசாத். அவளும் நம்ம 'ஏஜ் குரூப்'தானே? அவ மனசு நிர்மலமா இருக்கும்னு ஏன் நாம எதிர்பார்க்கணும்? அவளுக்குள்ளேயும் ரகசியமான சலனங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவ உன்னையோ... இல்லை என்னையோ மனசில நினைச்சிட்டிருக்கலாம்."

"வாய்ப்பு இருக்கு!"

"அதனால்தான் சொல்றேன். நம்ம விருப்பத்தை சொல்லிடலாம். தீர்மானிக்கிற உரிமையை அவளுக்குத் தத்துடலாம். இதில நமக்குள்ளேதான் ஒரு வைராக்கியம் வேணும்" என்றேன்.

"என்ன?"

“எந்த முடிவையும் ஏத்துக்க தயாரா நம்ம மனசைப் பக்குவப்படுத்திக்கணும். காயத்திரி உன்னை விரும்பறதா சொன்னா சத்தியமா சொல்றேன். அந்த நிமிஷமே நான் என் மனசை மாத்திக்கறேன். எப்பவும் போல நட்பா பழகறேன். அதே மாதிரி அவ என்னை விரும்பறதா சொன்னா... அந்த ஏமாற்றத்தை ஜீரணிச்சிக்கிட்டு எப்பவும் போல பழக நீ தயாரா?” என்றேன்.

“உன்னால முடியும்னா என்னாலயும் முடியும் அருண். நம்ம நிலைமையை அவகிட்ட தெளிவா சொல்லிடலாம். இது நமக்குள்ளே ஏற்படுத்திக்கிற ஒரு ‘ஜெண்டில்மேன் அக்ரிமெண்ட்’. கையைக் கொடு.”

நீட்டினேன்.

என் கைமேல் தன் கையை வைத்தான்.

“அவ உன்னை விரும்பினா நான் சந்தோஷமா அதை ஏத்துக்கறேன். இது சத்தியம்” என்றான் பிரசாத்.

அதே போலவே நானும் சொன்னேன்.

மனசில் கொஞ்சம் பாரம் இறங்கியது போல தெரிந்தது. அதேபோல காயத்திரி யாரைத் தேர்வு செய்யப்போகிறாள் என்கிற ‘டென்ஷன்’ குடி வந்தது.

அப்புறம் கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்தோம்.

“ஏதாச்சும் பேசேண்டா” என்றான் பிரசாத்.

“என்ன பேசறது?” என்றேன் நான்.

அன்றைக்கு இரவு வழக்கம்போல உறக்கம் வராமல் நான் தவிக்க... வழக்கமாக மூன்று எண்ணுவதற்குள் உறங்கிப் போய்விடும் பிரசாத்தும் புரண்டு, புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

எனக்குள் ஒரு கவலை ஏற்பட்டது.

இதில் நானாய் இருந்தாலும் சரி, அவனாக இருந்தாலும் சரி... தோல்வியைச் சந்தித்தால் எவ்வளவு கொடுமையானது அது! ஏன் இப்படி எங்களுக்குள் ஒரு விநோதமான பிரச்சினை வந்து சேர்ந்தது?

பக்குவமும், புரிந்துகொள்ளுதலும் இருப்பதால்தான் இந்த அன்பு அவஸ்தை. இல்லாவிட்டால் இந்தேரம் ஒருவருக்கொருவர் கழுத்தை நெரித்துக்கொள்ளும் அளவிற்கு எதிரிகளாகி இருப்போம்.

இதில் ஜெயிப்பவனுக்கும் வாழ்க்கை முழுக்க உறுத்தப் போகிறது. தோற்பவனுக்கும் வாழ்க்கை முழுக்க உறுத்தப் போகிறது.

இந்த ஒப்பந்தம் தேவைதானா? இந்த முறை சரிதானா?

பலவிதமான குழப்பங்களோடு உறங்கிப் போனேன்.

மறுநாள் என்னை அலுவலகத்தில் தலைமை மாணேஜர் அழைத்தார்.

“அருண், நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? இன்றிரவே விமானத்தில் மும்பை செல்கிறீர்கள். அங்கே நம் நிறுவனத்தின் தலைமை அலுவலகத்தில் ஒரு வாரம் தங்கி, இந்த கமன் ஏஜென்சிஸ் கணக்கில் உள்ள குறுபடிக்களை சரிபார்த்து வருகிறீர்கள். சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப் போவதாக எச்சரிக்கை விட்டிருக்கிறான். அவனுக்கு முன்னால் நாம் முந்திக்கொண்டாக வேண்டும்” என்றார், அழகான ஆங்கிலத்தில்.

‘அடப் போய்யா!’ என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது.

எனக்கு இப்போது மும்பை செல்லும் மனநிலையே இல்லை. ஆனால் வேறு வழி? ஒப்புக்கொண்டேன்.

“ஒரு வாரம்தானே அருண்? போய்ட்டு வா” என்றான் பிரசாத்.

“அதனால் என்ன? நாளைக்கு அவகிட்ட பேசலாம்னு தீர்மானிச்சோம். அதை தள்ளிப் போட்டுட்டாப் போச்சி. வேற சந்தர்ப்பமே அமைச்சக்க முடியாதா? நீ மும்பையிலேர்த்து வந்ததும் இதைப் பேசிக்கலாம். ஒரு வாரத்துக்குள்ளே என்ன ஆயிடப் போகுது?” என்றான்.

நான் சூட்கேசில் துணிகளை எடுத்து வைக்க அவனும் உதவினான்.

தன் 'பைக்'இல் என்னை சென்னை விமான நிலையத்தில் கொண்டு வந்து 'டிராப்' செய்தான்.

நான் வேண்டா வெறுப்பாக விமானத்தில் ஏறினேன்.

பிரசாத்

விமானத்தில் ஏற்றி அருணை வழி அனுப்பிவிட்டு வந்தேன்.

என் வீட்டு கதவில் தொங்கிய பூட்டைத் திறக்க முற்பட்டபோது தன் வீட்டு வாசலில் நாற்காலிகள் இரண்டைப் போட்டுக்கொண்டு வானொலியில் பாட்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராமதாஸ் என்னை அழைத்தார்.

"வாய்யா இங்கே. உக்காரு. சமைஞ்ச பொண்ணு மாதி சட்டு சட்டுன்னு வீட்டுக்குள்ளே ஓடிடறே. இப்பல்லா சமைஞ்ச பெண்ணுங்களை ஓடறதில்லை" என்றார், வானொலியை அணைத்துவிட்டு.

நான் உட்கார்ந்தேன்.

"அருண் மும்பைக்கு போயாச்சா?"

"ம். இப்பதான் ஏத்தி விட்டுட்டு வர்றேன்."

"இன்னைக்கு நம்ம வீட்ல சூடா பஜ்ஜி போடச் சொன்னேன் காயத்திரி! பிரசாத்துக்கும் சேர்த்து எடுத்துக்கிட்டு வாம்மா என்றார்.

"நிறைய பேர் பஜ்ஜில எண்ணெய் இருக்கும்! 'கொலஸ்ட்ரால்'ஐ அதைத் தொடறதில்லை. நம்ம உடம்புக்கு 'கொலஸ்ட்ரால்' வேணாம்னு யார் சொன்னது? அது இல்லைன்னா கை, கால் எல்லாம் விரைச்சுக்கும் சவாமி. அதான் 'லூர்ப்ரிகேஷன்'. வண்டிக்கு 'கிரீஸ்' போடறது மாதிரி... தாழ்ப்பாளாளுக்கு எண்ணெய் போட மாதிரி ஜாஸ்தியாப் போனாதான் பிரச்சினை."

"ஆமாம் சார்" என்றேன்.

காயத்திரி மூன்று தட்டுகளில் சூடான பஜ்ஜிகள் எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். எங்களிடம் கொடுத்தான். தன் தட்டை மடிசில் வைத்துக்கொண்டு வாசல் படிக்கட்டில் அமர்ந்துகொண்டான். எனக்குள் சிறகின் வருடல்!

புடவை கட்டியிருந்தான். தெற்றியில் 'ஸ்டிக்கர்' பொட்டுக்குக் கீழே குங்குமத் தீற்றல் இருந்தது.

"என்ன காயத்திரி, முதன் முதலா புடவை கட்டிருக்கியா?" என்றேன்.

"ஆமாம். நான்தான் கட்டச் சொன்னேன். கட்டிட்டு அம்மாவும், பொண்ணும் கோவிலுக்குப் போய்டு வந்தாங்க" என்றார் ராமதாஸ்.

"காயத்திரியை புடவையில பார்த்ததும், அவ கல்யாணத்துக்கு நான் ஏற்கெனவே ரெண்டு, மூணு வருஷம் தாமதம் பண்ணிட்டேனோன்னு 'பீல்' பண்ண ஆரம்பிச்சிட்டேன்."

"போங்கப்பா" என்று சினுங்கினான். அதில் ஒரு ஜலதரங்க வரிசை!

"அய்யோ! இவள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள். யாரைத் தேர்வு செய்யப் போகிறாள், என்னை தேர்வு செய்வாளா... எனக்கு இவள் கிடைப்பாளா?"

"எதிர்வீட்டு கூத்து தெரியுமா பிரசாத்" என்றார் ராமதாஸ்.

"என்ன சார்?" என்றேன்.

"பொண்ணு 'டிகிரி' முடிச்சிருக்கு. பொருத்தமா மாப்பிள்ளை அமையலை. ஒரு இடம் அமைஞ்சது. எல்லாம் சரி. ஆனா பையன் 'பிளஸ் டீ'தான் படிச்சிருக்கான். பார்த்தாங்க. பெண்ணும் 'பிளஸ் டீ'தான் படிச்சிருக்குன்னு ஒரு பொய்யைச் சொல்லி கல்யாணம் பண்ணி வச்சிட்டாங்க. எப்போ? அஞ்சி வருஷம் முன்னாடி. ஆலங்க குடித்தனம் நடத்தி ரெண்டு குழந்தைங்க கூட பொறந்தாச்சு. இப்போதான் பையனுக்கு உண்மை தெரிஞ்சிருக்கு. வந்து ஒரே சத்தம்! தகராறு!"

"அப்புறம் என்ன ஆச்சி?" என்றேன்.

"கல்யாணமாகி குழந்தையும் பெத்தாச்சே! இனிமே என் பண்ணுறது? சத்தம் போட்டுட்டு சமாதானமாகி குடும்பத்தை அழைச்சுக்கிட்டு ஊருக்குப் போய்டார். ஆனா, ஒரு சின் கிரிடு பண்ணிட்டாருல்ல. தேவையா இது?"

காயத்திரி குறுக்கிட்டாள்.

"போங்கப்பா! இது ஒரு பெரிய தப்பா? அந்த அக்காவா கல்யாணமாகலைன்னு எவ்வளவு கவலைப்பட்டாங்க தெரியுமா? என்கிட்ட கூட சொல்லி அழுதிருக்காங்க. இப்ப என்ன ஆயிருது ஆயிரம் பொய் சொல்லி ஒரு கல்யாணம் பண்ணலாம்னு உங்களை மாதிரி பெரியவங்களுடனே சொல்லி வச்சிருக்கீங்க!" என்றாள்.

"யம்மாடி! உன்கிட்டப் பேச முடியாது. போய் நல்ல எடுத்துக்கிட்டு வா!" என்றார்.

அன்றைக்கு இரவு எனக்குள் ஒரு புதிய யோசனை பிறந்தது. ஆயிரம் பொய் சொல்லி ஒரு கல்யாணம் செய்யலாம் என்றால்...

ஒரே ஒரு ரகசிய ஒப்பந்தத்தை மீறி என் காதலை நிறைவேற்றிக்கொண்டால் என்ன? என்ன இருந்தாலும் அருள் என்னைவிட கொஞ்சம் அழகானவன் என்பது உண்மை. என்னைவிட அதிக நகைச்சுவை உணர்வு மிக்கவன். இதைவிட எனக்கு முன்பிருந்தே அவனுக்கு இந்தக் குடும்பத்தில் பழக்கம்.

அதனால் இரண்டு பேரில் அவனைப் பிடித்திருக்கிறது என் அவன் சொல்லிவிட்டால்?

நான் முத்திக்கொண்டு என் மனதை வெளிப்படுத்தும்போது ஒருவேளை அவளுக்கு அவனையே பிடித்திருந்தாலும் கூட, அவ மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று உணராத நிலையில், என் மனதை நான் உணர்த்தி வருகிற நிலையில்... என்னை நிராகரிக்க எந்தக் காரணமும் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையில்... என் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்கிற முடிவுக்கு அவள் வர வாய்ப்பு இருக்கிறது.

நானைக்கு அவளுக்குப் பிறந்தநாள். சந்தோஷமான நாள். மனதி

உற்சாகம் பொங்குகிற நாள். அருணும் அவனை விரும்புகிற செய்தியை துப்புரவாக மறைத்துவிட்டு, என் காதலை வெளிப்படுத்திவிட்டால் என்ன?

இதில் பொய் எங்கே இருக்கிறது? நான் காயத்திரியை விரும்புவது உண்மை. சத்தியம். அதைத்தானே சொல்லப் போகிறேன். யோசிக்க... யோசிக்க... என் மனம் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தது.

காடையில் என்னை பிரமாதமாக அலங்கரித்துக்கொண்டேன். வெளியில் சென்று ஒரு "வேடஸ் ரிஸ்ட் வாட்ச்" வாங்கி 'பார்சல்' செய்துகொண்டேன். பூங்கொத்து வாங்கிக்கொண்டேன்.

காயத்திரியின் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

தன் அப்பா, அம்மாவுடன் அருகில் இருக்கும் சிவா- விஷ்ணு கோவிலுக்குச் சென்று அர்ச்சனை செய்து அவன் திரும்பியிருந்தான். பட்டுப் பாவாடை கட்டி ஜொலித்தான்.

"வாய்யா பிரசாத். இன்னைக்கு மத்தியானம் நம்ம வீட்டதான் உனக்கு விருந்து. சொல்லிட்டேன்" என்றார் ராமதாஸ்.

பூங்கொத்தை அவளிடம் நீட்டினேன். "மெனிஜேர்பி ரிட்டர்ன்ஸ் ஆப் தி டே காயத்திரி" என்றேன்.

"தேய்ஸ்" என்று புன்னகைத்தாள்.

இந்தப் புன்னகைக்காக என்ன துரோகம் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அதில் தப்பில்லை.

"இந்த இங்கிலீஷ் வாழ்த்தெல்லாம் வேணாம்பா. அடுத்த பொறந்த நாளுக்குள்ளே அவ திருமதி காயத்திரியா ஆகணும்னு வாழ்த்து" என்றார் ராமதாஸ்.

"அது கண்டிப்பா நடக்கத்தான் போகுது" என்றேன் நான்.

"நீங்களும் அப்பா கூட சேர்ந்துட்டிங்களா கிண்டல் செய்றதுக்கு" என்று காயத்திரி சினுங்கினாள்.

இந்த சினுங்கலுக்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அவள் அம்மா சமையலறையில் வேலையாக இருக்க...

"வாழ்த்து சொன்னவருக்கு ஒரு இனிப்பு கொடுத்தோம், காப்பி

கொடுத்தோம்னு இல்லாம அங்கே என்ன உருட்டிக்கிட்டு இருக்க
வத்சலா? நீ பேசிட்டிருக்காம. நான் எடுத்துட்டு வர்றேன்" என்ற
ராமதாஸ் உள்ளே செல்ல...

நானும், அவளும் மட்டும் அமர்ந்திருந்தோம்.

"காயத்திரி" என்றேன்.

"ம்?" என்று நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தான்.

இந்தப் பார்வைக்காக எல்.ஐ.சி.யின் மொட்டை மாடியிலிருந்து
கீழே குதிக்கலாம். தப்பில்லை.

"ஒரு சின்ன பரிக்" என்று பார்சலை நீட்டினேன்.

"பரிசெல்லாம் எதுக்கு? வாழ்த்து மட்டும் போதாதா?" என்றவன்
வாங்கிக்கொண்டான்.

பிரிக்க முற்பட்டான்.

"இப்ப பிரிக்க வேணாம். நீ தனியா இருக்கிறப்ப பிரிச்சிப் பாடு
பிளீஸ்..." என்றேன்.

என்னை விநோதமாகப் பார்த்தான்.

"பிளீஸ்..." என்றேன் மறுபடி.

இனிப்பும், காப்பியும் சாப்பிட்டுவிட்டு என் போர்ஷனுக்கு வந்து
எனக்கு வியர்த்தது. படபடப்பாக இருந்தது.

தனிமையில் அவன் அந்த பார்சலைப் பிரிப்பான். அதி
வாட்சோடு ஒரு 'ஆடியோ கேஸட்'டும் இருக்கிறது. அதைப் போட்டு
கேட்பான். அதில் நான் பேசியிருக்கிறேன்.

'காயத்திரி, என்னடா இவன் நேர்ல பேசாம 'கேஸட்' மூலமா
பேசறனென்னு ஆச்சரியப்படாதே. இதிலே சில சவுகரியங்கள்
இருக்கு. நான் பேச நினைக்கிறதை முழுமையா தயக்கமில்லாம
பேசலாம். அதேநேரம் உன்னோட 'ரியாக்ஷன்' என்னென்று
கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. உன் 'ரியாக்ஷன்' எதிர்மறைய
இருந்தா அதை முகத்துக்கு நேரா சந்திக்கிற தர்மசங்கடத்தை இந்
'கேஸட்' தவிர்க்குமில்லையா?

'புதிர் மாதிரி பேசறதா நினைக்கிறியா? வெளிப்படைய
சொல்லட்டுமா... கருக்கமா சொல்லட்டுமா, எனக்கு உன்னை

பிடிச்சிருக்கு. ரொம்ப
பிடிச்சிருக்கு. ரொம்ப ரொம்ப
பிடிச்சிருக்கு, வார்த்தையால
இந்த அளவுக்கு மட்டும்தான்
என்னால புரிய வைக்க
முடியும்.

கொஞ்சநாளாவே
எனக்குள்ளே இருந்த தவிப்பை
இப்போ இறக்கி வச்சிட்டேன்.
இது வெறும் இனக்
கவர்ச்சியில்லை. அந்த வயசை
நாம தாண்டி வந்தாச்சு. நான்
உன்னை முறைப்படி கல்யாணம்
செய்துக்க விரும்பறேன்.
உன்னோட என்னால
சந்தோஷமா வாழ முடியும்னு
நம்பிக்கை இருக்கு. வாழ்க்கை

நடத்தறதுக்கான தகுதியும் எனக்கு இருக்கு. நீ என்ன நினைக்கிறே?
உன் விருப்பம்தான் இதில் முக்கியம். உன் விருப்பம் தெரிஞ்சதுக்கு
அப்புறம் நான் முறைப்படி உங்க அப்பா, அம்மாகிட்ட பேசறேன்.

நட்பா பழகிட்டு இருந்த நான் இப்படி நிமிர்ந்து பேசறது உனக்கு
அதிர்ச்சியா இருக்கலாம். ஆனா, என் மனசை மறைக்க விரும்பாமதான்
கொட்டிட்டேன். இது தப்புன்னு நினைச்சா என்னை மன்னிச்சிடு.
உனக்கு விருப்பமில்லைன்னா அதை சொல்லிடு. என் அதிர்ஷ்டம்
அவ்வளவுதான்னு நான் என்னையே சமாதானப்படுத்திக்கிறேன்.
ஆனா தயவு செஞ்சி உங்க அப்பா, அம்மாகிட்ட சொல்லி என்னை
அவமானப்படுத்திடாதே. அவங்க என் மேல ரொம்ப மரியாதை
வெச்சிருக்காங்க.

உன் முடிவை உடனே சொல்ல வேணாம். யோசி. இன்னைக்கு
பூரா யோசி. நாளைக்கு காலையில் சொல்லு. கோலம் போட

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

எ-2

ராணி முத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு ரூ. 275

ஒரு ஆண்டு ரூ. 150

ஆறுமாதம் ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு ரூ. 1225

ஆறுமாதம் ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
"ராணி முத்து",
சென்னை-600 007.

வாழ்ந்த சொல்லு. இன்னிக்கு ராத்திரிபூரா நான் தூங்கப் போறதில்லை. நாளைக்கு விடியறது உனக்கு மட்டுமில்லை... என் வாழ்க்கைக்கும் சேர்த்துதாங்கற நம்பிக்கையோட உன் பதிலுக்கா நான் காத்துக்கிட்டிருப்பேன்.

- என்று நான் பேசியிருக்கிறேன்.

நான் அதில் பேசியிருக்கும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் உண்மையான உணர்வுதான். எதுவும் மிகையில்லை.

ஆர்வம் தாங்காமல் தனியறைக்குச் சென்று இந்நேரம் கேட்பான்.

என்ன முடிவு செய்யப் போகிறான்?

உண்மையிலேயே அன்றைக்கு இரவு முழுக்க நான் உறங்கவில்லை.

ஒவ்வொரு விநாடி நகரலும் என்னை சித்திரவதை செய்தது. விடிந்தது.

நான் படபடக்கும் இதயத்தோடு என் வீட்டின் வாசல்படியில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டேன்.

காயத்திரியின் வீட்டுக்கதவு திறந்து, கொலுசு சப்திக்க அவன் தண்ணீர் பக்கெட்டுடனும், கோலப்பொடி டப்பாவுடனும் வருகிறார்களே.

என்னைப் பார்த்தான். அவற்றை வைத்துவிட்டு அருகில் வந்தான்.

நான் அவளுக்குக் கொடுத்த அந்த 'கேஸட்'டை நீட்டினான்.

"என்ன காயத்திரி?" என்றேன்.

பதில் சொல்லாமல் என் மடியில் போட்டுவிட்டு அவள் சென்று தண்ணீர் தெளிக்கத் தொடங்க... நான் புரியாமல் 'கேஸட்'டை பார்த்தேன்.

அவள் கோலம் போட்டு முடித்துவிட்டு, நான் விழித்துக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து- "B சைடு!" என்றாள். உள்ளே சென்று விட்டாள்.

அப்புறம்தான் உறைத்தது. நான் அந்த 'கேஸட்'டில் பேசிய

A சைடில். அவள் B சைடில் பேசியிருக்கிறாள்.

உடனே உள்ளே ஓடினேன்.

B சைடை கேட்பில் போட்டு ஓடவிட்டேன்.

"நீங்க பேசினதை பல தடவை போட்டுக் கேட்டேன். கேஸட்'ல நீங்க பேசினதில் இன்னொரு சவுகரியம் இருக்கு. நேர்ல சொல்லியிருந்தா ஒரே ஒரு தடவைதான் சொல்லி இருப்பீங்க. 'கேஸட்'ல எத்தனை தடவை கேட்க முடியுது. உங்களோட சிஸ்டியரான அன்பை என்னால புரிஞ்சுக்க முடியுது.

நான் உங்களோடவும் சரி, அருணோடவும் சரி... நுட்பாதான் பழகினேன். இந்த மாதிரி ஒரு நினைப்பு எனக்கு ஒரு தடவைகூட ஏற்பட்டதில்லை. ஆனா, உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதுல தப்பு எதுவும் இருக்கிறதா எனக்குப் படலை. யோசிச்சுப் பார்த்தேன். பல தடவை யோசிச்சேன். என் கல்யாணத்துக்கு இப்போ அப்பா முயற்சி ஆரம்பிச்சிருக்கார். என்னதான் பொருத்தங்கள் பார்த்தாலும் முன்னே பின்னே அறிமுகமே இல்லாத ஒருத்தரைதானே நான் கட்டிக்கணும்? அவர் குணம் எப்படி. என் மேல பிரியமா நடந்துக்குவாரா? இதெல்லாம் தெரியாமத்தானே கழுத்தை நீட்டணும். இதுக்கு எனக்குத் தெரிஞ்சு, என் மேல பிரியம் வச்சிருக்கிற உங்களை கல்யாணம் செய்துக்கிறதுல என்ன தப்புன்னுதான் எனக்குப் பட்டுச்சி.

உங்களோட கண்ணியமான அணுகுமுறை எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது. இதுவரைக்கும் உங்க மேல காதல் இல்லை. ஆனா, இந்த நிமிஷத்திலே இருந்து நேசிக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன். தாமதம் பண்ணாம உடனே எங்க அப்பா, அம்மாகிட்டே பேசுறீங்களா, பிளீஸ்..."

- என்று மென்மையாக பேசியிருந்தாள் காயத்திரி. எனக்கு மண்டையில் கூரை இடிபட குதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

அரை மணி நேரம் குழாயைத் திறந்த மாதிரி சடசடவென்று மனம்விட்டுப் பேசிவிட்டு நிமிர்ந்து காயத்திரியின் அப்பாவையும் அம்மாவையும் பார்த்தேன்.

அவர்கள் தங்களுக்குள் ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

"பிரசாத், நீ 'கேஸட்'ல பேசினதை நாங்களும் கேட்டாச்சு' என்றார் ராமதாஸ்.

எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

"காயத்திரிதான் எங்களை கேக்கச் சொன்னா. அந்த 'கேஸட்'க்கு பதிலா அவ பேசியதையும் நாங்க கேட்டதுக்கு அப்புறம்தான் உங்கிட்ட கொடுத்தா."

"சார், அப்படின்னா நீங்க இந்தக் கல்யாணத்துக்கு..."

"சம்மதம் இல்லைன்னா பதில் 'கேஸட்'டைக் கொடுக்கச் சொல்லி இருப்போமா? பருத்தி புடவையாவே காய்ச்ச மாதிரி இருக்கு. எனக்குப் பக்கத்திலேயே ராஜா மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளையை வச்சிக்கிட்டு, அவளுக்குப் பொருத்தமா ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை அமையணுமேன்னு நாங்க கவலைப்பட்டாக்கிட்டு இருந்தோம். எங்களுக்கு இதுல பூரண சம்மதம்ப்பா. உன்னை மாப்பிள்ளையா அடைய நிச்சயமா அவ கொடுத்து வெச்சிருக்கணும்."

"என்னங்க இது?" என்றார் வத்சலா. "மாப்பிள்ளையாகப் போறார். இன்னும் பழையபடி வா, போன்னு பேசிக்கிட்டு."

"அதானே? ஸாரிங்க பிரசாத். முதல்ல கையைக் கொடுங்க" என்று கை கொடுத்தார் ராமதாஸ்.

"இப்பதான் சார் நீங்க என்னை அந்நியப்படுத்தற மாதிரி இருக்கு எனக்கு இந்த சம்பிரதாய மரியாதையெல்லாம் வேணாம். எப்பவும் மாதிரி உரிமையோட நீ, வா, போன்னே பேசுங்க. அதான் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. மருமகன் இன்னொரு மகன் மாதிரிதானே? நீங்க தாராளமா உரிமையோட கூப்பிடலாம்" என்றேன்.

ராமதாஸ் நெகிழ்ந்து போனது அவர் கண்களில் தெரிந்தது.

"இதிலே ஒரே ஒரு சின்ன சிக்கல் இருக்கு சார்" என்றேன்.

"என்ன?"

இரண்டு பேரும் கேட்டார்கள்.

"விராமத்தில எங்க அப்பா சின்ன வயசிலயே அவரோட தங்கச்சி பொண்ணை எனக்கு கட்டி வைக்கணும்னு பேசிட்டிருந்தார். எங்க அத்தைக்கு வாக்கும் கொடுத்துட்டார். நான் ஊருக்குப் போன

உடனே பரிசம் போட்டு தேநீ நிச்சயம் பண்ணுற நிலைமையில் இருக்காங்க. ஆனா, என் அத்தைப் பொண்ணு மேல எனக்கு எந்த ஈடுபாடும் இல்லை. சென்னையில் இந்த மாதிரி ஒரு பொண்ணை நேசிக்கிறேன். அவங்க குடும்பத்திலயும் சம்மதிச்சட்டாங்களனு சொன்னா உடனே எங்க அப்பா அருவாணத் தூக்கிடுவார். ரொம்ப கோபக்காரர்."

"அட்டா! அப்போ அவங்க சம்மதத்தை எப்படி வாங்கறது?"

"அவங்க சம்மதம் வாங்கி கல்யாணம் நடத்தறதுன்னா அது இந்த ஜென்மத்துல நடக்கிற காரியமில்லை."

"அப்போ என்ன செய்யலாம்னு சொல்றீங்க?"

"கல்யாணம்னு ஒண்ணு ஆகிட்டா அதுக்கப்புறம் அவங்க எதுவும் செய்ய முடியாது. கொஞ்ச நாள் கோபமா இருப்பாங்க. அப்புறம் சமாதானமாகிடுவாங்க. எங்க ஊரைச் சேர்ந்த ரெண்டு, மூணு சொந்தக்காரப் பசங்க சென்னையில் இருக்காங்க. அதனால கல்யாணத்தை ஆடம்பரம் இல்லாம கோவிலிலே வச்சி முடிச்சிட்டு, கல்யாணத்தை பதிவு பண்ணிட்டு... அப்புறம் வேணும்னா வரவேற்பை கொஞ்சம் பெரிசா ஒரு மண்டபத்தில வச்சிக்கலாம்னு நான் நினைக்கிறேன்."

"எங்களுக்கு இருக்கிறது ஒரே பொண்ணு. அவ கல்யாணத்தை விமரிசையா செய்யணும்னு நினைச்சி வெச்சிருந்தோம்" என்றார் அத்தை.

"என் நிலைமை அப்படிங்க."

"புரியுது" என்றார் ராமதாஸ். "அதான் வரவேற்பை விமரிசையா பண்ணிக்கலாம்னு சொல்றாரே வத்சலா. நமக்கும் ஏகப்பட்ட வேலை மிச்சம்."

மறுநாள் நானே எழுதி எனக்கே தபால் செய்த கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ராமதாசிடம் சென்றேன்.

"சார், அப்பா தபால் போட்டிருக்கார். இதைப் படிச்சுப் பாருங்க."

அவர் சத்தமாகப் படித்தார்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

"அன்பு மகன் பிரசாத்திற்கு..."

உன் அப்பா அநேக ஆசீர்வாதங்களுடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாய். உனக்கும் பரிசுத்தை முதலில் நடத்திவிட்டாய். திருமணத்தை வேண்டுமானால் உன் சவுகரியம் பார்த்து தன்னை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று உன் மாமாவும், அதை நம்பி வரும்புகிறார்கள். இதைப்பற்றி நான் பல முறை உனக்கு எழுதியும், உனக்கு வரும்போது பேசிக்கொள்ளலாம் என்று எழுதிவிட்டாய்.

வருகிற பதினேழாம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் நன்றாக இருக்கிறேன். உன்னை உனக்கு வரச் சொன்னால் லீவு இல்லை. அது, இதுவென்று எழுதிவிடுவாய். அதனால் நான், உன் அம்மா, மாமா, அதை, சாவித்திரி அனைவருமாக ஒரு கார் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு அங்கு வர உள்ளோம். நீ தங்கி இருக்கு வீட்டிலேயே சம்பிரதாயமாக பரிசம் போட்டுவிட உள்ளோம். எங்கள் முடிவில் நாங்கள் தீர்மானமாக இருக்கிறோம். மறுத்து எழுதாதே. வீட்டிலேயே எங்களுக்காகக் காத்திருக்கவும்.

இப்படி
உன் அப்பா

- என்று படித்து முடித்த ராமதாஸ், தன் கடிகாரத்தில் தேதி பார்த்தார்.

"இன்னிக்கு தேதி பன்னிரண்டு. என்னப்பா இது?" என்றார். "நான்தான் சொன்னேனே சார்" என்றேன்.

"இப்ப என்ன செய்றது?"

"அவங்க வர்றது ஞாயித்துக்கிழமை. நடுவில் அஞ்சி நா இருக்கு. அதுக்குள்ளே... வெள்ளிக்கிழமையே எங்க கல்யாணத் து முடிச்சுட்டா என்ன சார்? கோவில் கல்யாணம்தானே? பெரி ஏற்பாடு எதுவும் தேவையில்லையே? எனக்கு வேற வழி தெரியல சார். அவங்க இங்கே வர்றப்ப எனக்கு கல்யாணம் ஆயிடுச்சின்ன சொல்லி தம்பதியா கால்ல விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கலா குதிப்பாங்க. நீங்க எல்லாம் இருக்கீங்க. பக்குவமா எடுத்துச் சொல்

சமாதானப்படுத்துவீங்க"

ராமதாஸ் யோசித்தார்.

தன் மனைவியையும், மகனையும் அழைத்து கலந்து பேசினார்.

"சரிப்பா... வர்ற வெள்ளிக்கிழமை வடபழனி கோவில்ல கல்யாணம் வெச்சுக்கலாம். அதுக்கான ஏற்பாட்டை கவனிக்கிறேன். மும்பைலேர்ந்து அருண் என்னைக்கு வர்றான்?"

"ஞாயித்துக்கிழமை வர்றதா சொல்லிட்டுப் போனான்."

"இத்தனை நாள் ஒண்ணாப் பழகிட்டு இவ்வளவு பெரிய விசேஷம் நடக்கறப்ப அவன் பக்கத்தில் இல்லாமப் போறது கஷ்டமா இருக்குப்பா."

"உங்களைவிட எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு சார். நான் அவனோடு போன்ல பேசப் போறேன். வியாழக்கிழமையே வரச் சொல்லப் போறேன்" என்றேன்.

ஆனால் 'போன்' எதுவும் செய்யவில்லை.

வெள்ளிக்கிழமை. வடபழனி கோவில்.

அவர்கள் சார்பில் குறிப்பிட்ட ஏழெட்டு உறவினர்கள். என் சார்பில் அலுவலக நண்பர்கள் நான்கைந்து பேர் வந்திருக்க... முகூர்த்த நேரத்தில்...

நான்... காயத்திரியின் கழுத்தில் தாலி கட்டினேன்.

பதிவாளர் அலுவலகம் போய் திருமணத்தை பதிவு செய்தோம். வீட்டிற்கு வந்தோம். பால், பழம் கொடுத்தார்கள். ஆசீர்வாதம் பெற்றோம்.

"மாப்பிள்ளை, நம்ம வீட்டிலே தங்கி இருக்கிறதாலே உங்களைக் கிட்டத்தட்ட வீட்டு மாப்பிள்ளைன்னே சொல்லலாம். எத்தப் பொண்ணுக்கும் இந்த மாதிரி அடுத்த வீடே அம்மா வீடா அமையாது" என்று சிரித்தார் ராமதாஸ்.

என் அதை அவர் விலாவில் இடித்து ஏதோ சொல்ல...

"அது... வந்து மாப்பிள்ளை... கல்யாணம் ஒரு அவசரத்துக்காக நடத்திட்டோம். ஆனா, எங்க ஜோசியர் வந்து இன்னும் ஒரு மசம்

சுழிக்கத்தான் ஜாதகப்படி நல்ல நானு சொல்லி இருக்கார். அதாவது நான் சாத்தி முகூர்த்தத்தைச் சொல்றேன். கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்க ரெண்டு பேரும், என்ன?" என்றார் ராமதாஸ்.

"போங்கப்பா" என்றுச் சினுங்கினான் காயத்திரி.

எனக்கு கல்யாணம் முடிந்துவிட்ட திருப்பியின் அடித்தளத்தில் - அருளை எப்படி சமாதானப்படுத்தப் போகிறோம் என்கிற புதிய 'டென்ஷன்' உருவாகி இருந்தது.

மறுநாள் நாளே எழுதி எனக்கே போட்டுக்கொண்டிருந்த மற்றொரு கடிதத்தில் என் அப்பா கீழ்கண்டவாறு எழுதியிருந்தார்.

'அன்புள்ள பிரசாத்திற்கு...

உன் அப்பா அநேக ஆசீர்வாதங்களுடன் எழுதிக்கொண்டது. என் முன் கடிதம் கிடைத்திருக்கலாம். அதன்படி எல்லோரும் புறப்பட்டு வருகிற பயணத்தை ரத்து செய்துவிட்டோம். காரணம், இரண்டு நாட்களாக சாவித்திரிக்கு காய்ச்சல். 'டெபாய்டு' என்று சொல்லிவிட்டார் டாக்டர். தேறுவதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு மேலாகுமாம். அடுத்த மாதத்தில் வேறொரு முகூர்த்த நாள் பார்த்துக்கொண்டு எழுதுகிறேன்.

இப்படிக்கு

உன் அப்பா!

காயத்திரியிடம் அதைக் கொடுத்தேன்.

அவள் அப்பாவிடம் காட்டச் சொன்னேன்.

"ஒரு யுத்தத்தை நானைக்கே சந்திக்கனுமென்னு நினைச்சேன். நல்ல வேளையா அதுவா தள்ளிப் போயிடுச்சி. வரவேற்பு எல்லாம் முடிஞ்சி, அப்புறம் நாம ரெண்டு பேர் மட்டும் கிராமத்துக்குப் போய் விபரம் சொல்லி ஆசீர்வாதம் வாங்கிட்டு வந்தாப்போதும்" என்றேன்.

"ச்சே! கொஞ்சம் நிதானமாகவே கல்யாணத்தை நடத்தி

இருக்கலாம்."

அவளின் இரண்டு கைகளையும் பிடித்து என்னை நோக்கு இழுத்தேன்.

சரிந்தாள் என் மார்பின் மேல். அவள் இதழ்களில் முத்தமிட்டேன்.

"இந்த முத்தம் தன்னிப் போயிருக்கும்" என்றேன்.

விலகினாள்.

"அப்பா சொன்னது ஞாபகமிருக்கில்லே?" என்றாள்.

"சாந்தி முகூர்த்தத்துக்குத்தான் சொன்னார் காயத்திரி. முத்தத்துக்கு எல்லாம் நல்ல நாள் பார்க்க வேண்டியதில்லை. அது மொத்தத்துக்காக" என்று கண்ணடித்தேன்.

"ச்சி!" என்று சிணுங்கினாள் காயத்திரி.

இந்தச் சிணுங்கலுக்காக எந்தப் பிரச்சினையை வேண்டுமானாலும் சந்திக்கலாம். தப்பில்லை!

அருண்

'இந்த விமானம் ஏன் இவ்வளவு மெதுவாகப் போகிறது? என்று எரிச்சலாக இருந்தது. எனக்கு.

இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையுமே தவறாமல் ராமதாஸ் சாரும், அவர் மனைவியும் மாங்காடு சென்ற வருவார்கள். ஏதோ ஒரு தோஷப் பரிகாரத்திற்காக தொடர்ந்த பதினாறு வாரங்கள் சென்று அர்ச்சனை செய்வதாக ஒரு வேண்டுதல். அதற்காகப் போவார்கள்.

வீட்டில் காயத்திரி மட்டும் தனியாக இருப்பாள். ஞாயிறு என்பதால் பிரசாத்திற்கும் அலுவலகம் இல்லை. வீட்டில்தான் இருப்பாள். இன்றைக்கு சரியான சந்தர்ப்பம்.

இரண்டு பேருமாக காயத்திரியிடம் மனம்விட்டுப் பேச நல்ல வாய்ப்பு. மென்மையாகத் தொடங்கி அவள் அதிர்ச்சி அடையாதபடி பக்குவமாகச் சொல்ல வேண்டும். எங்களில் யாரை நீ தேர்வு செய்தாலும், மற்றவருக்கு வருத்தமில்லை என்பதையும் அவளிடம் சொல்லிவிட வேண்டும்!

யாரை தேர்வு செய்வாள்?

ஒரு பெரிய 'சஸ்பென்ஸ்' இன்றைக்கு உடையப் போகிறது. விமானம் சென்னை விமான நிலையத்தில் இறங்கியபோது காலை மணி பத்தரை.

அவசர நடையில் வெளியே வந்தேன்.

ஆட்டோ மெதுவாகப் போகும். டாக்ஸி அதைவிட வேகமாகப் போகும். நான் டாக்ஸி அமர்த்திக்கொண்டேன்.

மும்பையில் நான் வாங்கின தொள்ளாயிரம் ரூபாய் சேலை என் பெட்டிக்குள் இருந்தது.

காயத்திரி என்னை தேர்வு செய்தால் அதை நான்கொடுக்கப் போகிறேன். பிரசாத்தை தேர்வு செய்தால் அவளிடம் கொடுத்து கொடுக்கச் சொல்ல வேண்டும்.

அவனை தேர்வு செய்தால்... அதை துணிச்சலுடன் தாங்கிக்கொள்கிற பக்குவ மனதை எனக்கு இறைவன் தர வேண்டும்.

வீட்டிற்கு வந்து இறங்கினேன்.

ராம்தாஸ் சாரின் 'போர்ஷன்' பூட்டி இருந்ததை பார்க்க-எனக்குச் சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தது.

காயத்திரியையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்களோ? 'பைக்' இருக்கிறது. பிரசாத் இருக்கிறான்.

என் வீட்டின் அழைப்பு மனியை அடித்தேன்.

கதவு திறந்த காயத்திரியைப் பார்த்து அதிர்ந்தேன்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009..

“என்ன, இவன் நம் வீட்டின் கதவைத் திறக்கிறான்?”

அவன் முகம் மலர்ந்தது.

“அருண்! வாங்க! வாங்க! என்னங்க... அருண் வந்தாச்சு என்று குரல் கொடுத்தான்.

என்னங்கவா? அவன் கழுத்தில் பார்த்தேன்... தாலி!

அய்யோ! என்ன இது? எனக்கு மயக்கம் வர இருந்தது.

உள்ளே இருந்து பிரசாத் வந்தான்.

“வாடா அருண்” என்றான். “காயத்திரி, முதல்ல ஸ்வீட் கொடுக்க வேணாமா? போய் எடுத்துக்கிட்டு வா” என்று அவனை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு, அவசரமாக வந்து என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“அருண், ஒரு அவசரமான சூழ்நிலையில் முந்தானா என்னக்கும், காயத்திரிக்கும் கல்யாணம் ஆயிடுச்சி. விபரமா தனியா சொல்றேன். நாம பேசிக்கிட்டது எதுவும் அவளுக்குத் தெரியாது. அதைப்பத்தி எதுவும் இப்போ பேசிடாதே, பிளீஸ்...” என்றவன், சட்டென்று என் கால்களில் விழுந்தான். எழுந்தான்.

எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. காயத்திரி கையில் இனிப்பு பெட்டியோடு வந்து நீட்டினாள்.

“எடுத்துக்கங்க...”

எடுத்துக்கொண்டேன்.

“எங்க கல்யாணத்தப்போ நீங்க இல்லாதது எனக்கு ரொம்ப குறை. வந்திருக்கலாமில்லே?” என்றாள்.

அவசரமாக முந்திக்கொண்டான் பிரசாத்.

“அதான் அன்னைக்கே நான் போன்ல அவனோட பேசினப்பவே வேலை முடியலை, அதனால வர முடியாதுன்னு சொல்லிட்டதா சொன்னேனே காயத்திரி. அவன் என்ன செய்வான் பாவம்!” என்றான்.

“என்ன அருண்... மலைச்சிப் போய் திக்கிநீங்க. வாழ்த்த வேணாமா எங்களை?” என்றாள் காயத்திரி.

“வாழ்த்துங்கள்” என்றேன், உயிரில்லாமல்.

“கல்யாணப் பரிக இல்லையா? கஞ்சப் பிசினாரி!” என்றாள்.

நான் குட்கேசை டிப்பாய் மேல் வைத்துத் திறந்து, அவளுக்காக வாங்கிய புடவையை எடுத்து நீட்டினேன். வாங்கிக்கொண்டான்.

“ஸாரிப்பா... அவசரப்பட்டு திட்டிட்டேன். ‘டிசைன்’ அட்டகாசமா இருக்கு அருண். இது எனக்கு! அவருக்கு...”

“அவனுக்கு உன்னையே ‘பிரசண்ட்’ பண்ணிருக்கேன் காயத்திரி என்று உள்ளம் பேசியது.

“ஏன் ரொம்ப ‘டல்’லா இருக்கீங்க அருண்?”

“பயணம் பண்ணின களைப்புல இருக்கான். நீ போய் பிரமாதமான மத்தியான விருந்தை கவனி காயத்திரி. நானும், அவனும் கொஞ்சம் வெளில போயிட்டு வந்துடறோம்” என்றான் பிரசாத். “வா, அருண்” என்று தன் பைக் சாவியை ஆணியில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டான்.

பனகல் பூங்கா வந்து நிறுத்தினான்.

நடுவில் எதுவும் பேசவில்லை. இருவரும் உள்ளே வந்து ஒரு சிமெண்டு பெஞ்சில் அமர்ந்தோம்.

“அருண் உனக்கு அதிர்ச்சியாதான் இருக்கும். எனக்குப் புரியுது. ஆனா, தயவு செஞ்சி என்னை மன்னிச்சிடு. நீ ஊருக்குப் போனதும் யோசிச்சேன். எனக்குள்ளே ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை வந்துடுச்சி. நிச்சயமா நீ என்னைவிட கொஞ்சம் அழகானவன். எனக்கு முன்னாடியே காயத்திரி உனக்கு அறிமுகம். அதனால அவ உன்னை தேர்வு செஞ்சிடுவாள்ளு நினைச்சேன். பெரிசா பேசிட்டனையொழிய அப்படி அவ உனக்குக் கிடைச்சிட்டா

அதைத் தாங்கிக்கிற பக்குவம் எனக்கு இருக்காதுன்னு பட்டுச்சு. அதனால..."

பிரசாத் விரிவாக எல்லாவற்றையும் சொன்னான்.

நான் அமைதியாக அவனைப் பார்த்தேன்.

"நும்ம ஒப்பந்தத்தை நான் மீறினது தப்புதான். என் காதலுக்காக அதை மீறிட்டேன். தயவு செஞ்சி என்னை மன்னிச்சிடு. என்னை வெறுத்துடாதே, பிளீஸ்..." என்றான்.

ஆனால் அவனை என்னால் வெறுக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இது ஒரு சின்ன ஒப்பந்த மீறல் இல்லை. பெரிய துரோகம்! நட்புக்கு இழைத்த துரோகம்! சுயநலத்தில் காட்டப்பட்ட தந்திரம்! என்னால் சாதிக்க முடியும் என்று காட்டி இருக்கிற அகம்பாவம்!

வாய் வார்த்தையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, உணர்ச்சி வசப்பட்டு என் கையைப் பிடித்து சத்தியம் செய்தானே! அதற்கு என்ன அர்த்தம் இப்போது?

'நானும் ரொம்ப நாட்களாக உங்க மேல் ஒரு காதல் வைத்திருந்தேன்' என்று காயத்திரி இவனிடம் சொல்லி இருந்தாலாவது ஒரு ஆறுதல் இருக்கிறது.

'இரண்டு பேரையும் நட்பு ரீதியாகத்தான் பார்த்தேன். அறிமுகம் இல்லாத- இனம் தெரியாத யாரோ ஒருவனை திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு, என் மேல் பிரியம் வைத்துள்ள உங்களைத் திருமணம் செய்துகொள்வதில் தப்பில்லை' என்றுதான் சொல்லி இருக்கிறான்.

அதாவது, இவன் செய்ததைப் போல இவனுக்கு முன்னதாக நான் முந்திக்கொண்டு என் காதலை வெளிப்படுத்தி இருந்தால், காயத்திரி என்னை திருமணம் செய்துகொள்ள சம்மதித்திருப்பான்.

எனக்கும் சம வாய்ப்பு இருந்திருக்கிறது. அதை இவன்

தட்டிப் பறித்துவிட்டான். என்னை இளிச்சவாயன் என்று நினைத்துவிட்டான். என்னை எப்படியாவது சமாதானப்படுத்திவிடலாம் என்று நினைத்துவிட்டான்.

என்னை சமாளிக்க- நான் இங்கே வந்து சேர்வதற்குள் அவனை திருமணம் செய்துகொள்ள எவ்வளவு தந்திரமாக காய்களை நகர்த்தி சாதித்திருக்கிறான். எத்தனை கள்ளத்தனம்?

நான் முட்டான். அவன் அதி புத்திசாலி. அப்படித்தானே?

இல்லை! இந்த துரோகத்தை ஜீரணிக்க முடியாது. முடியவே திருபித்தாக வேண்டும்.

எப்படி?

"என்ன அருண், எதுவுமே பேசமாட்டேங்கறே?" என்றான். நான் சிவந்த கண்களுடன் அவனை ஏறிட்டேன்.

பிரசாத்

அவன் சிவந்த கண்களுடன் என்னை ஏறிட்டான்.

"என்ன பேசணும்னு நீ எதிர்பார்க்கறே பிரசாத்?"

"என்னை மன்னிச்சிட்டேன்னு சொல்லு."

"சொல்லிட்டா என்னோட ஏமாற்றம் சரியாயிடுமா?"

"கஷ்டம்தான் அருண். கொஞ்சா நாளானா சரியாயிடும். நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து அவகிட்ட நம் மனசை சொல்றதா இருந்தோம். அதேமாதிரி சொல்லி அப்போ அவ என்னை தேர்வு செய்திருந்தா நீ உன் மனசை தேதிக்கமாட்டியா...? இப்போ அதே நிலைமைதானே அருண்?"

அருண் சிரித்தான்.

"ஏன் சிரிக்கிறே?"

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

"ஆட்டைக் குளிப்பாட்டி, நெத்தியில் பொட்டு வச்சி, படி பீடத்துக்கு அழைச்சுட்டு வந்து, அதுல தலையைத் தூக்கி வெச்சி, அதை தூடிக்கத் தூடிக்க வெட்டிட்டு, தரையில் துள்ளுற அந்த ஆட்டுத் தலையிட்டே வந்து, 'ஆடே, நீ என்னை மன்னிச்சிட்டேன்'னு சொல்ற மாதிரி இருக்கு நீ சொல்றது."

"உன் உணர்வு எனக்கு புரியுது அருண். மன்னிப்பு கேக்கறதைத் தவிர இந்த நிலைமையில் வேற என்ன நான் செய்ய முடியும், சொல்லு."

அருண் எழுந்துகொண்டான்.

கைக்குட்டை எடுத்துத் தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

"கல்யாணம் ஆயிடுச்சி. காயத்திரி உன் மனைவி ஆயிட்டா. ஸாரி, மனைவி ஆகிட்டாங்க. இனிமே இந்தப் பிரச்சினைக்கு இரங்கல் கூட்டம் வேணாம் பிரசாத். நல்லா இரு!" என்று கையைப் பற்றிக் குலுக்கினான்.

வீட்டிற்கு என்னைப் போகச் சொல்லிவிட்டு- அவனுக்கு வேறு ஒரு வேலை இருப்பதாகவும், அதை முடித்துக்கொண்டு வருவதாகவும் சொல்லி ஆட்டோவில் சென்றான் அருண்.

நான் வீடு திரும்பினேன்.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து அருண் வந்தான்.

காயத்திரியிடம் 'ஜோக்' அடித்து கலகலப்பாகப் பேசத் தொடங்க- எனக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

எவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை எத்தனை கலபமாக ஜீரணித்துவிட்டான்! எனக்கு அவன் மேல் பரிதாபமாக இருந்தது.

கோவிலுக்குச் சென்று திரும்பிய என் மாமனார், மாமியாரிடமும் கலகலப்பாகப் பேசினான் அருண்.

"பிரசாத் போன் செஞ்சி எங்கிட்டப் பேசினப்ப ரொம்ப வற்புறுத்தினான். நானும் வெள்ளிக்கிழமை காலையிலயாவது வந்துடனும்னு நினைச்சேன். முடியலை. ஆபீஸ் வேலை. அதில நான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்ற அருண், என்னைப் பார்த்தான்.

நான் தலை குவித்தேன்.

"அருண், நீ பிரசாத்தை இந்த வீட்ல சேர்த்துக்கிட்டப்ப எனக்கு கொஞ்சம் கவலையா இருந்திச்சிப்பா. எனக்கு உன்னை, உன் குணத்தைத் தெரியும். இந்தப் பையனும் நல்ல குணத்தோட இருப்பானான்னு ஒரு சந்தேகம் இருந்திச்சி. கடைசியில் என் மாப்பிள்ளையாலே ஆகிட்டார். அதனால காயத்திரிக்கு நிஜமா சொல்லப்போனா நீ தான் மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்கே" என்றார், என் மாமனார்.

"சொன்னாலும், சொல்லாட்டாலும் அப்படித்தான்" என்றான் அருண். "அப்புறம் ஒரு விஷயம் சார். இன்னைக்கு சாயங்காலம் நான் வீட்டைக் காலி பண்ணிக்கிறேன். அதாவது நான் மட்டும்" என்றான்.

"அட! ஏன்பா, இது பாரு... என் மாப்பிள்ளையும், பொண்ணும் அந்த 'போர்ஷன்'ல குடித்தனம் நடத்தட்டும். இங்கே என் வீட்ல நானும், என் பொண்டாட்டி மட்டும்தான் இருக்கோம். உன்னை என்னைக்காவது வேத்து மனுஷனா நினைச்சி இருக்கோமா? எங்களுக்கு பிள்ளை இல்லாத குறையை உன்னைப் பார்த்து தீர்த்துக்கறோம். நீ எங்க வீட்டையே தங்கிக்கலாம்... எங்க வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக்கலாம்" என்றார், என் மாமனார்.

"நீங்க என் மேல எவ்வளவு மதிப்பும், அன்பும் வச்சி இருக்கீங்கன்னு எனக்குப் புரியும் சார். மறுக்கறதுக்காக மன்னிச்சிடுங்க. காலையில் போய் ஒரு 'ரியல் என்டெட்' காரண பிடிச்சேன். வேளச்சேரி ரோட்ல ஒரு தனி வீடு பார்த்தோம்.

பிடிச்சிருந்தது. நியாயமான வாடகை. வீட்டுக்காரர்கிட்ட உடனே நாலு மாச 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்துட்டு, சாவி வாங்கிட்டு வந்துட்டேன். எங்கப் போய்ட்டேன்? அடிக்கடி வந்து உங்களையெல்லாம் பேசி அறுக்காம விட்டுடுவேனா?" என்றான் அருண்.

சொன்னபடி, மாலையில் தன் பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அவன் புறப்பட்டு போனபோது... எனக்கு மனம் கலங்கியது. கண்களும்...

அருண்

நான் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டபோது பிரசாத்தின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. எல்லாம் நாடகம். உள்ளுக்குள் 'அப்பாடா! பிரச்சினை தீர்ந்தது' என்றுதான் உணர்ந்திருப்பான்.

பிரச்சினை இன்னும் தீரவில்லை என்று அவன் நினைத்திருக்க மாட்டான்.

அவன் செய்தது மன்னிக்க முடியாத துரோகம்.

'நான் உன்னைவிட புத்திசாவி' என்று அவனுக்கு நிரூபிக்கும் வரை என் மனம் ஓயப் போவதில்லை.

என் மனதில் முழு வடிவம் பெறாத ஒரு திட்டம் உருவாகிக் கொண்டிருக்க...

அடுத்த வாரத்தில் என் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது எனக்கு 'போன்' வந்தது.

ராமதாஸ் பேசினார்.

"என்னய்யா அருண், உனக்கே நல்லா இருக்கா?"

"என்ன சார்?"

"அடிக்கடி வருவேன்னு சொல்லிட்டு நாலு நாளா ஆளை இந்துப் பக்கமே காணோம்?"

"இங்கே கொஞ்சம் வேலையாப் போய்டுச்சி சார்."

"இப்ப நான் ஒரு சின்ன திட்டம் சொல்லப்போறேன். நீ மறுப்பு எதுவும் சொல்லாம உடனே சரின்னு சொல்லணும். அதாவது, ரொம்ப நாளா சென்னையைத் தாண்டி, என்னை எங்கேயுமே அழைச்சுட்டுப் போறதில்லைன்னு என்னோட கார் ரொம்ப கோவிச்சுக்குது. அதனால ஒரு நாலு நாளைக்கு கேரளா பக்கம் ஒரு கற்றுலா போட்டிருக்கேன். நான், என் பொண்டாட்டி, நீ, பிரசாத், காயத்திரி என அஞ்சி பேசுமா போறோம்."

"என்ன சார் இது? எதுக்கு நீங்க, நான் எல்லாம் போகணும்? இளம் தம்பதியை ஜாலியா அனுப்பி வைங்க சார்" என்றேன்.

"என்னய்யா... நீ விவரம் புரியாத ஆளா இருக்கியே? அவங்களுக்கு இன்னும் சாந்தி முகர்த்தம் ஆகலை. அதுக்கான நல்ல நாள் பார்த்து நடத்தணும். அதனாலதான் 'குருப் டீர்'! புரிஞ்சுதா?"

"இப்பதான் சார் ஒரு வாரம் மும்பை போய்ட்டு வந்தேன். மறுபடி லீவுன்னா?"

"பார்த்தியா? எந்த மறுப்பும் சொல்லக்கூடாதுன்னு சொன்னேனில்ல? நீ வர்றே... எங்கனோட! நாளைன்னுக்கு புறப்படறோம். நாலு நாள் லீவு போட்டு. இல்லைன்னா 'கட்' அடிச்சுட்டு வந்துடு."

"சரி" என்றேன்.

கொஞ்சம் நேரம் கழித்து பிரசாத்தும் 'போன்' செய்து சொன்னான்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

எனக்குள் திட்டம் வடிவம் பெறத் தொடங்கியது.

என் நண்பனுக்கு 'போன்' செய்தேன்.

"கேரளாவில் சாலக்குடி பக்கத்தில் உனக்கு ஒரு 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்' இருக்குன்னு சொல்லியிருக்கே இல்லே? நான் அந்தப் பக்கம் 'டூ' போறேன். உன் 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்' சாவியைத் தர்றியா? உபயோகப்படுத்திக்கலாமா? தேய்ஸ்" என்றேன்.

'உன் தந்திரங்கள் முடிவடைந்துவிட்டன பிரசாத். இனிமேல் தான் என் தந்திரங்கள்.'

எங்கள் கேரளச் சுற்றுப்பயணம் இனிமையாகத் தொடங்கியது.

ராமதாஸ் சார்தான் கார் ஓட்டினார். முன்புறம் அவர் அருகில் அவர் மனைவி வத்சலா. கதவோரமாக நான். பின் இருக்கையில் புதுமணத் தம்பதி.

பாட்டுப் பாடினோம். அதிகமாக நான்தான் பாடினேன். புதிர் கதைகள் போட்டோம். கார் 'ஸ்டிரியோ'வில் பாட்டு போட்டு கேட்டோம். எங்களைக் கடந்து சென்ற வாகனங்களுக்கு உற்சாகமாக கத்தி கையாட்டினோம். நொறுக்குத் தீனிகள் தின்றோம்.

திருவனந்தபுரம், பாலக்காடு, கொச்சி என்று சுற்றினோம். 'பேமிலி காட்டேஜ்' எடுத்து தங்கினோம்.

சாலக்குடிக்கு பயணம் தொடர்ந்தோம்.

"இங்கே பெரிய அருவி இருக்கு. பார்க்கவே பயங்கரமா இருக்கும். 'புன்னகை மன்னன்' படத்தில் கூட கமலும், ரேகாவும் முத்தம் கொடுத்துக்கிட்டப்புறம் தற்கொலைக்காக குதிப்பாங்களே, அந்த இடம்தான்" என்றேன் நான்.

"அவங்க முத்தம் கொடுத்துக்கிட்ட விபரம் எல்லாம் ரொம்ப

அவசியமா இப்போ?" என்றார் ராமதாஸ்.

"சட்டுன்னு ரூபகம் வர்றதுக்காக சொன்னேன் சார்."

எல்லோரும் சிரித்தோம்.

"உங்களுக்கு ஆசை இருந்தா முயற்சி பண்ண வேணாமன்னு யாராச்சும் தடுத்தாங்களா சார்?" - கண்ணடித்தேன்.

வத்சலா மேடம் புடவைத் தலைப்பால் முகம் மூடிச் சிரித்தார்.

"பாருங்க, மேடம் கூட சிரிக்கிறாங்க."

"யோவ்! சும்மா இருக்கமாட்டே நீ?" பொய்யாய் அதட்டினார்.

"எனக்கொரு ஜோக் ரூபகத்துக்கு வந்ததை சொல்றேன். அது உருப்படியா... இல்லையான்னு நீங்க தீர்மானிக்கக்கூங்க."

"அட! சொல்லித் தொலைய்யா!"

"ஒரு புருஷன், பொண்டாட்டி. அந்த வீட்ல ஒரு வேலைக்காரி. பொண்டாட்டியைவிட வேலைக்காரி அழகு. புருஷன் ஒருநாள் அந்த வேலைக்காரியை இழுத்துக்கிட்டு ஓடிப் போய்ட்டான். அந்த பொண்டாட்டி வருத்தப்பட்டு தன்னோட பக்கத்து வீட்டுக்காரிகிட்ட இந்த மாதிரி ஆயிடுச்சிடின்னு சொன்னா. அதுக்கு அந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரி என்ன கேட்டா தெரியுமா?"

"என்ன கேட்டா?" என்றாள் காயத்திரி.

"அய்யய்யோ... பாவமே! நீ என்னடி செய்யப் போறே. இந்த உளர்ல வேலைக்காரி கிடைக்கிறது ரொம்ப கஷ்டமாச்சேன்னு கேட்டா."

"நினைச்சேன். இப்படித்தான் அசிங்கமா சொல்வீங்கன்னு"

என்று பொய் கோபத்துடன் தன் கைப்பையால் என் மண்ணையில் அடித்தாள்.

“என்ன மாப்பிள்ளை. நீங்க ‘ஜோக்’ சொல்லுங்க” என்றார் ராமதாஸ்.

“எதுவும் தோணலை மாமா” என்றான் பிரசாத்.

சாலக்குடிக்கு அருகில் இருந்த ஒரு நடுத்தரமான ஊரில் விடுதி எடுத்து எங்கள் பொருட்களை எல்லாம் போட்டபோது மதியம் இரண்டு மணி.

முகம் கழுவி உடை மாற்றிக்கொண்டோம். சாப்பிட்டோம்.

அந்த அருவிக்குச் சென்றோம்.

காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கியதும் எல்லோரும் ‘ஹா’வென்று வாய்பிளந்து பார்த்தார்கள். நான் ஏற்கெனவே அங்கே வந்திருப்பதால் எனக்கு அந்த முதல் பிரமிப்பு இல்லை.

பாறைகளின் நடுவில் வெள்ளைப் புயலாக தண்ணீர் கொட்ட, அதன் தெரிப்பு புகை மாதிரி பரவியிருந்தது.

தூரத்தில் சமர்த்தாக தவழ்ந்து வந்த தண்ணீர்- அந்த நிமிர் தழுவலில் ஆவேசம் கொண்டிருந்தது.

அருவியை கொஞ்சம் அருகில் சென்று பார்க்க காயத்திரியின் அம்மா மட்டும் வரவில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். நாங்கள் போனோம்.

அபாய எல்லைக்கு இந்தப் பக்கம் நின்றோம். ஒவ்வொருவராக அந்த அருவியின் பின்னணியில் நிற்க வைத்து ராமதாஸ் ‘போட்டோ’ எடுத்தார்.

“பயங்கரமா இருந்தாக்கூட பார்த்துக்கிட்டே இருக்கலாம் மாதிரி இருக்கு... இல்லே?” என்றாள் காயத்திரி.

“இந்த மாதிரி சமயங்களில் ச்சே! மனுஷன் எவ்வளவு சின்னவன்னு நினைச்சிப்பேன் நான்” என்றான் பிரசாத்.

“அந்த சின்ன மனுஷனுக்குள்ளே எவ்வளவு சின்னத்தனங்கள்” என்றேன் நான்.

பிரசாத் வேறு திசையில் பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

காருக்கு வந்தோம்.

“அருவின்னதும் குற்றாலம் மாதிரி குளிக்கலாம் போலிருக்குன்னு நான் நினைச்சேன்” என்றார் வத்சலா.

“இங்கே நீ தின்னு குளிச்சா... அப்புறம் மத்தவங்கள்லாம் உனக்காக தலை குளிக்க வேண்டியதுதான்” என்றார் ராமதாஸ்.

“என்ன பேச்சு சார் இது? சரி. அறைக்குப் போகலாம்... வாங்க. வால்பாறை போய் சென்னைக்கு திரும்ப வேண்டியதுதான். சாயங்கால பயணம் வேணாம். நிம்மதியா படுத்துத் தூங்கிட்டு, நாளைக்குக் காலையில் புறப்படலாம்” என்றேன் நான்.

“அதான் சரி” என்றார்கள்.

ஆறு கிலோ மீட்டரில் இருந்த எங்கள் லாட்ஜிக்கு வந்தோம்.

கொஞ்ச நேரம் சிட்டுக்கட்டு விளையாடினோம்.

“நான் என் ஆபீசுக்கு ஒரு போன் போட்டுப் பேசணும். இந்த லாட்ஜில போன் இல்லை. போஸ்ட் ஆபீஸ்தான் போய் பேசணும். பேசிட்டு வந்துடறேன்” என்று எழுந்துகொண்டேன் நான். “வாபேன் பிரசாத். கம்பெனி கொடு. தனியாப் போகணும்” என்றேன்.

“வரறேன்.”

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

பிரசாத் சட்டை அணிந்துகொண்டான்.

மற்ற மூவரும் சிட்டாட்டத்தை தொடர்- நானும், பிரசாத்தும் லாட்ஜைவிட்டு வெளியேறினோம்.

நிறுத்தியிருந்த காரை நோக்கி நடக்க...

"எதுக்கு கார்? நடந்தே போய்டலாமே அருண்..."

"நான் போன் எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை பிரசாத். கம்மா சொன்னேன். உன்கூட கொஞ்சம் பேசணும். என்னோடு வா!" என்று காரின் 'டிரைவிங் சீட்'இல் அமர்ந்தேன்.

குழப்பமான முகத்துடன் என் அருகில் உட்கார்ந்தான் பிரசாத்.

"எங்கே போறோம்?"

"சொல்றேனே... கொஞ்சம் பொறுமையா இரு" என்றேன்.

சாலக்குடி அருகில் ஒரு எஸ்டேட் நடுவில் இருந்த என் சென்னை நண்பனின் கெஸ்ட் ஹவுசை நோக்கி காரை செலுத்தினேன்.

இரவு கவிழ்ந்துகொண்டிருந்தது. வந்து சேர்ந்தோம்- பதினைந்தே நிமிடம்.

நடுவில் பலமுறை பிரசாத் கேட்டும் நான் பதில் சொல்லவில்லை.

கெஸ்ட் ஹவுசின் பிரதான பூட்டை நான் சாவி போட்டுத் திறக்க... அவன் என்னை ஆச்சரியமாக பார்த்தான்.

"என்ன அருண்? இது யார் வீடு?"

"என் நண்பனோட கெஸ்ட் ஹவுஸ். இந்த திட்டத்துக்காகவே சாவி வாங்கிட்டு வந்தேன் பிரசாத்."

"திட்டமா... என்ன திட்டம்?"

"உள்ளே வா, சொல்றேன்."

தயங்கினான். உள்ளே வந்தான்.

திகிலடைந்த முகத்துடன் என்னைப் பார்த்தான். நான் கதவை சார்ந்தேன். விளக்குகளைப் போட்டேன்.

அந்த 'ஹால்' அகலமாக... வசதியாக இருந்தது.

"உட்காரு" என்றேன். உட்கார்ந்தான்.

என் 'டேண்ட் பாக்கெட்'க்குள் இருந்து அந்த கைத்துப்பாக்கியை எடுத்தேன். அவனை நோக்கி நிமிர்ந்தேன்.

"ஏய்! அருண்! என்ன இது?" பதறினான்.

"ரிவால்வர்! என் ஆபீஸ் மேனேஜரோடது. கேரளா பக்கம் கற்றுலா போறேன். காட்டு வழியில ராத்திரிப் பயணங்கள் இருக்கலாம். மிருகங்கள் வந்தா ஒரு பாதுகாப்புக்காக வெச்சிக்கிறதுக்காக வேணும் சார்னு சொல்லி வாங்கிட்டு வந்தேன் பிரசாத். ஆனா, இதில இருக்கிற குண்டு மிருகத்தை மட்டும் கொல்லாது. மனுஷ மிருகத்தையும் கொல்லும்."

"அருண்! என்ன சொல்றே, எல்லாம் நடிப்புதானே?"

"நடிப்பா? இதுக்குத்தான் இவ்வளவு மெனக்கெட்டு திட்டம் போட்டேனா? எவ்வளவு 'செட்டப்'புகள் பண்ணி வெச்சிருக்கேன் தெரியுமா? அநாதைப் பொணத்துக்கெல்லாம் சொல்லி வச்சி 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்திருக்கேன். இன்னிக்கு ராத்திரி திருவனந்தபுரத்திலே இருந்து 'பிரெஷ்ஷா' இங்கே கொண்டு வந்து 'டெலிவரி' கொடுக்கப் போறாங்க."

"அநாதைப் பொணமா? நீ என்ன சொல்றே... எனக்கு எதுவும் புரியலை."

அவன் முகமெல்லாம் வியர்வை.

"பிரசாத், நீ எனக்கு செஞ்சது மகத்தான துரோகம். இந்த நிமிஷமும் உன்னை கட்டா என்னைக் கேள்வி கேக்கவும் ஆளில்லை. உன்னை காப்பாற்றவும் ஆளில்லை."

"அருண்!"

அவன் வாய் உலர்ந்தது.

"நான் உன்னை கடப் போறதில்லை. ஆனா, இந்த நிமிஷத்திலேர்ந்து ஊர், உலகத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் நீ செத்துப் போனவன்."

"எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை."

"இப்போ புரிய வேணாம். இன்னும் கொஞ்சம் வேலைகள் பாக்கி இருக்கு. அதையெல்லாம் முடிச்சுட்டு வந்து புரிய வைக்கிறேன்" என்ற நான் அவனை நெருங்கினேன்.

என் மற்றொரு 'பேண்ட் பாக்கெட்'யில் இருந்து 'ஸ்பிரேயர்' பொருத்தின அந்த சிறிய பாட்டிலை எடுத்தேன்.

சட்டென்று அவன் முகத்தில் அதை 'ஸ்பிரே' செய்து நச்சுக்காற்றை கவாசிக்க செய்தேன்.

பிரசாத் சில விநாடிகளிலேயே மயங்கி விழுந்தான்.

பிரசாத்

எனக்கு விழிப்பு வந்தபோது உடம்பெல்லாம் வலித்தது. நான் ஒரு நாற்காலியோடு சேர்த்து 'நைலான்' கயிறால் கட்டப்பட்டிருந்தேன். என் இரண்டு கைகளும் பின்புறம் வைக்கப்பட்டு இருந்தேன். என் வாயில் துணி திணிக்கப்பட்டிருந்தது. அதையெல்லாம்விட கொடுமை... வெறும் ஜட்டியோடு இருந்தேன் நான். என் 'ஷூ' எங்கே? சட்டை எங்கே? 'பேண்ட்' எங்கே?

இது பகல் என்பது ஜன்னல் வழியாக வந்த வெளிச்சத்தில் இருந்து புரிந்தது. இங்கே என்னை அருண் அழைத்து வந்தபோது ஆறு மணி இருக்கும். ராத்திரி முழுக்க நான் இப்படியேதான் இருந்திருக்கிறேனா?

அய்யோ... என்ன நிலைமை இது?

அருண் எங்கே?

என் துரோகத்தை கலபத்தில் ஜீரணித்துக்கொண்டவன் போல நடித்து கழுத்தை அறுத்துவிட்டானே... வஞ்சகன்! மனதில் வன்மம் வைத்துக்கொண்டு செயல்பட்டிருக்கிறான். மிக மிக திட்டம் போட்டிருக்கிறான்.

இந்த 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்' ஏற்பாடு செய்து, ரிவால்வர் எடுத்து வந்து... இன்னும் என்னென்னமோ சொன்னானே... எதுவும் புரியவில்லை.

நான் உன்னை கடப் போவதில்லை என்றான். ஆனால், 'இந்த நிமிடத்தில் இருந்து நீ செத்தவன்' என்றான். 'திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து அநாதைப் பிணம் வரப்போகிறது' என்றான். இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? அவன் திட்டம் என்ன?

என்னை கிட்டத்தட்ட நிர்வாணமாக இப்படிக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு எங்கே போனான்? காயத்திரி என்னை கானாமல் தவித்துக்கொண்டிருப்பானே!

போன் பேச வேண்டும். 'கம்பெனி' கொடு என்று சாமர்த்தியமாகப் பேசி இப்படி செய்துவிட்டானே! ஒரு எதிரியாக அவன் மாறுவான் என்று நான் கற்பனைகூட செய்யவில்லையே...

எப்படி என்னை விடுவித்துக்கொள்வது? எப்படி தப்புவது?

நான் என் சக்தி அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி என்

வாயில் அடைக்கப்பட்டிருந்த துணியை வெளியே துப்புவதற்கு முயற்சித்தேன். முடியவில்லை.

வியர்த்தும், சக்தி விரயமானதும் தான் மிச்சம்.

இது எந்த இடம்? இங்கே யாராவது வந்து என் தலைமைப் பார்க்கமாட்டார்களா? என்னைக் காப்பாற்றமாட்டார்களா?

நான் பரிதவித்துக்கொண்டு இருந்தபோது 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்' வாசலில் ஒரு கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது. என் மாமனாரின் காரின் சத்தம்தான் அது.

கதவு திறக்கப்பட்டது.

உள்ளே வந்தவன் அருண். உடனே கதவை சார்த்தினான்.

"ஹீலோ! குட் ஆப்டர் நூன் பிரசாத். பசிக்குதா?" என்றான். என் அருகில் வந்து, வாயில் இருந்த துணியை உருவினான். கொண்டு வந்த பையில் இருந்து ஒரு ஆப்பிளை எடுத்து என் வாயில் வைத்தான்.

"கடிச்சு சாப்பிடு!"

நான் துப்பினேன். "அருண்! இதெல்லாம் என்ன வேலை? முதல்ல என்னை அவுத்து விடு."

"முட்டாள்! இப்ப உன்னை அவுத்துவிட்டா... நீயும் வெளியில் போனா உன்னை பேய்னு நினைச்சு வேப்பிலை அடிப்பாங்க. நீதான் நேத்து ராத்திரியே செத்துட்டியே பிரதர்" என்றான் அருண்.

"என்ன சொல்றே நீ?"

"தெளிவா சொல்லட்டுமா? நேத்து உன்னை மயக்கப்படுத்தினேனா, உன்னைக் கட்டிப்போட்டேனா? உன்னோட உயரம், எடையைச் சொல்லி வைச்சி பத்தாயிரம்

கொடுத்து நான் வாங்கின ஒரு அநாதை பொணம் திருவனந்தபுரம் ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்து நேரா இங்கே வந்துச்சு. உன் துணிகளை கழட்டி அதுக்கு மாட்டினோம். உன் 'ஷரீ'வையும் அதுக்கு மாட்டினோம். உன் வாட்ச்சை அதுக்கு கட்டினோம். அருவிக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் போனோம். முதல் காரியமாக ஒரு பெரிய பாராங்கல்லை எடுத்து அடையாளம் தெரியாதபடி முகத்தை சிதைச்சோம். அப்புறம் அருவியில தள்ளி விட்டுட்டோம். எனக்கு உதவி செஞ்ச ரெண்டு பேருக்கும் ஆளுக்கு ஐயாயிரம் கொடுத்து அனுப்பி வச்சிட்டு, கண்ல கிளிஸரின் போட்டுக்கிட்டு நான் லாட்ஜுக்கு போனேன்."

எனக்கு இதயம் படக் படக் என்று துடித்தது.

"பதற்றமா ஒரு கதை சொன்னேன். 'நானும், பிரசாத்தும் போன் செய்யப் போனோமா... அப்போ பிரசாத் அந்த அருவியை சாயங்கால நேரத்துல பார்க்கணும்னு ஆசையா இருந்திச்சின்னு சொன்னான். சரின்னு கார்ல ரெண்டு பேரும் அங்கே போனோம். மத்தியானம் நாமெல்லாம் நின்னு போட்டோ எடுத்துக்கிட்டோமே... அந்த இடம் வரைக்கும் போனோம்.

'இன்னும் கிட்டே போய் பார்க்கணும்'னு சொன்னான். நான் 'வேணாம்'னு சொன்னேன். 'உனக்கு பயமா இருந்தா நீ வர வேணாம்'னு சொல்லி, அவன் மட்டும் அதைத் தாண்டி அபாயமான விளிம்பு வரைக்கும் போனான். 'வந்துடு பிரசாத்'னு நான் சத்தம் போட்டேன். 'இங்க வந்து நின்னு பாரு. எவ்வளவு ஜாலியா சாரல் அடிக்குது'ன்னு திரும்பினான்.

சட்டுன்னு கால் வழக்கிடுச்சி. நான் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கிறப்பவே அவன் பள்ளத்தாக்குல விழுந்துட்டான். உடனே உங்ககிட்ட வந்து சொன்னா பதறுவீங்கன்னு நானே நாலஞ்ச பேரை திரட்டிக்கிட்டு- டார்ச் எடுத்துக்கிட்டுப் போய் தேடினேன். அவன் கிடைக்கலை'ன்னு அங்கங்கே ஏத்த இறக்கத்தோட..... அழுதுகிட்டே சொன்னேன் பிரசாத்."

"பாவி!" என்றேன்.

"காயத்திரி மயக்கம் போட்டு விழுந்தா. அப்புறம் எல்லாகுமா போய் போலீசுக்கு சொன்னோம். அங்கேயும் அதே கதையை அவுத்துவிட்டேன். தீயணைக்கும் படைக்குச் சொல்லி, உள்ளூர் ஆட்களை வச்சி, அருவிக்கு கீழே போக முடிஞ்ச இடம் வரைக்கும் போய் 'சர்ச் லைட்' போட்டு ராத்திரி முழுக்க தேடி... விடிகாலையில் ரொம்ப தூரம் தள்ளி உன் பிணம் கிடைச்சது. அதாவது நான் ஏற்பாடு செஞ்ச பிணம்! துணி, கடிகாரம், மோதிரம் இதைல்லாம் வச்சி நீதான்னு நாங்க எல்லாகுமே இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட அடையாளம் சொன்னோம்.

பிரேத பரிசோதனை முடிஞ்சி கொஞ்சம் முன்னாடிதான் உடலை கொடுத்தாங்க. ஒரு வேன் பிடிச்சி அதில பிணத்தை ஏத்தி உன் அருமை பெண்டாட்டி, உன் மாமனார், மாமியாரையும் ஏத்தி சென்னைக்கு அனுப்பி வெச்சிட்டேன். இன்னும் கொஞ்சம் போலீஸ் நடைமுறைகள் இருக்கு. அதையெல்லாம் முடிச்சிட்டு காரை எடுத்துக்கிட்டு வர்றேன்னு சொல்லி நான் தங்கிட்டேன்."

"டேய்! அருண்... நீதானா?"

"ஒவ்வொரு மனுஷனுக்குள்ளேயும் ஒரு வில்லன் இருக்கான். அவனை சிண்டபாத வரைக்கும் அவன் சாந்தமா இருப்பான். சிண்டிட்டாதன் வேலையை காட்டிடுவான். நீ சிண்டினை. அதான் என்னோட வில்லன் திட்டத்தைப் போட்டு செயல்பட்டுக்கிட்டு இருக்கேன்" என்றான் அருண்.

"ஏண்டா இப்படியெல்லாம் செஞ்சே?"

"கேட்டியே, இது கேள்வி! உன்னையே கொலை செஞ்சி தண்ணியில தள்ளி விட்டிருக்க முடியும். அப்படி செய்யலை. ஏன் தெரியுமா? நீ உயிரோட இருக்கணும். நடக்கப் போ

கவரவியான நிழச்சியை எல்லாம் நீ பார்க்கணும். துடிக்கணும். துரோகம் செஞ்சது தப்பு! தப்பு! தப்புன்னு புழுங்கியே சாகணும். அதுக்காகத்தான் உன்னை உயிரோட வெச்சிருக்கேன்."

"எனக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனை தரணுமா அருண்?"

"ஆமா! இது ஆரம்பம்தான் பிரசாத். என் திட்டத்தோட தொடர்ச்சி சென்னையில் இருக்கு. கொஞ்சம் இருட்டினதும் நீயும், நானும் சென்னை புறப்படறோம்" என்றான் அருண்.

"உன் மனசில என்ன நினைச்சிருக்கே அருண்?" என்றேன்... கிட்டத்தட்ட அழுதுவிடுகிற நிலையில்.

அருண்

"உன் மனசில என்ன நினைச்சிருக்கே அருண்?" என்றான் கிட்டத்தட்ட அழுதுவிடுகிற நிலையில்.

நான் அவனை நெருங்கினேன். அவனது பின்புற கைகட்டை மட்டும் அவிழ்த்தேன். அவன் கையில் நான் வாங்கிச் சென்ற உணவுப் பொட்டலத்தைத் திணித்தேன்.

"என் திட்டம் நிறைவேறணும்னா நீ உயிரோட இருக்கணும். அதுக்கு சாப்பிடணும். ம்... சாப்பிடு. மரியாதையா சாப்பிடு."

என் குரலில் இருந்த அதிகாரத்தில் நடுங்கினான்.

என் மிரட்டலும், அவன் பசியும் சேர- அவசரமாக சாப்பிட்டான் பிரசாத்.

சட்டென்று எனக்கு அவன் மேல் பாவமாக இருந்தது. உடனே அவன் தந்திரமாக எனக்குச் செய்த துரோக நினைப்பு வந்து அந்த இரக்கத்தை அழித்தது.

என் திட்டங்களை இவன் சந்தித்துதான் ஆக வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் என் மனம் ஆறவே ஆரது.

நான் வாங்கி வந்திருந்த 'ரெடிமேட்' உடைகளை எடுத்து வைத்தேன். அவனது மற்ற கட்டுகளையும் பிரித்தேன்.

"இதை போட்டுக்கோ" என்றேன். வாங்கி அணிந்துகொண்டான்.

"மேற்கொண்டு என்ன செய்யப்போறே?"

"அதை சென்னை போய் சொல்றேன். நீ தூக்கத்தில இருக்க விரும்பறியா? இல்லை மயக்கத்தில இருக்க விரும்பறியா? எது வசதி?" என்று மூன்று தூக்க மாத்திரைகளை எடுத்து அவன் முன்னால் வைத்தேன்.

"எதுக்கு?"

"இதைத் தின்னு, நிம்மதியா தூங்கு... அந்த தூக்கத்திலேயே உன்னை சென்னைக்கு கொண்டு போய்டுவேன். இல்லன்னா நீ தப்பிக்க முயற்சி செய்யலாம். அதுக்காக..."

"நான் இறந்துட்டேன்னு நினைச்சி காயத்திரி எவ்வளவு துடிச்சிருப்பா!"

"உடம்பு உடனே டவுனாகிடுச்சி. மூணு தடவை மயக்கம் போட்டாச்சு பிரசாத். அவ துடிப்பாளேன்னு நினைச்ச நீ துடிக்கிறியே... இந்த துடிப்புதானே நன்மா எனக்கு வேணும்" என்றேன்.

"நன்பான்னு சொல்றதுக்கு உனக்கு வெக்கமா இல்லை. ஒரு நன்பன் செய்யற காரியமா செய்திருக்கே?" என்றான்.

"நீ செஞ்சது மட்டும் நன்பன் செய்ற காரியமா தின்னு! அவத்துவிட்டதும் ரோஷமா பேச ஆரம்பிச்சிட்டே பார்த்தியா?"

பிரசாதத்தை மிரட்டி அந்த தூக்க மாத்திரைகளை விழு வைத்தேன். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு அவன் தூக்க மயக்கக் கண்கள் செருக... அவனைக் கைத்தாங்கலாக நத்திச் செ

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

வெளியே நின்றுகூந்த காரின் பின் இருக்கையில் படுக்க வைத்தேன்.

“கேஸ்ட் ஹவுஸ்” உள்ளே வந்து நிதானமாக சகல பொருட்களையும் சேகரித்துக்கொண்டேன். எல்லாம் பழையபடி கத்தமாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு, பூட்டிக்கொண்டு காணொட்டிப் புறப்பட்டேன்.

கிரெட் பிடித்தபடி...

“நான் செய்வதெல்லாம் நியாயம்தானா?” மனசாட்சியின் ஒரு பகுதி கேள்வி கேட்டது.

“எல்லாம் நியாயம்தான்!” இன்னொரு பகுதி பதில் சொன்னது.

அதிகாலையில் சென்னை வந்து- வேளச்சேரியில் புதிதாக வாடகைக்கு எடுத்த என் வீட்டிற்கு வந்து நிறுத்தினேன்.

பிரசாததை உள்ளே அறைக்குத் தூக்கிச்சென்று படுக்க வைத்தேன். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான்.

கட்டிலின் இருபுறங்களிலும் அவன் கால்களையும், கைகளையும் தவித்தனியாக கட்டினேன். வழியில் வாங்கிய அகலமான ‘பிளாஸ்டிக்’ அலுவல் வாயில் ஒட்டினேன்.

வீட்டை மறுபடி பூட்டிக்கொண்டு காரில் ஏறி அமர்ந்தேன்.

காணொண்டுசென்று ராமதாஸ் சாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மற்ரொரு பொய்யை பொருத்தமாக சொல்ல வேண்டும்!

பிரசாத்

நான் உறக்கத்தில் இருந்து விழித்தபோது கவர்க்கடிகாரத்தில் மணி நாலரை. கட்டிலுக்கு அருகில் நாற்காலி போட்டு அமர்ந்திருந்த அருண், மேசை மேல் இருந்த கேரியரைப்

பிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“உனக்குத்தான் சாப்பாடு” என்றான்.

என் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு, கையில் ரிவால்வரை எடுத்துக்கொண்டான். “உக்காந்து சாப்பிடு மரியாதையா” என்றான்.

அவனை மிரட்சியுடன் பார்த்தபடி சாப்பிட்டேன்.

“என்ன அதிசயம் பாரு! கண்ணம்மாபேட்டை கடுகாட்ட காலையில் எரிஞ்சு சாம்பலான ஒரு ஆளு இங்கே உக்காந்து சாம்பார் சாதம் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கான். உங்க அப்பா, அம்மா எல்லாம் வந்திருந்தாங்கப்பா. இப்ப நீ சாப்பிட்டு உன் சாவுக்கு வந்தவர்களுக்கு தயாரிச்ச விருந்துதான். வினோதமா இல்லை” என்றான்.

“அருண், பேசாம என்னை நிஜமாவே கொன்னு! ஏன் இப்படி பைத்தியக்காரன் மாதிரி நடந்துக்கிறே!” என்றேன்.

“பைத்தியக்காரனா? பைத்தியக்காரனுக்கு யாராவது பொன்னு கொடுப்பாங்களா? ராமதாஸ் கொடுக்கிறாரே நண்பா.”

திடுக்கிட்டேன். திரும்பினேன்.

“டேய்! என்ன சொல்றே?”

“கெட்ட காரியம் நடந்த வீட்டுல ஒரு நல்ல காரியம் பேசணும்னு சொல்லுவாங்கனே. நான் பேசினேன். காயத்திரி, ராமதாஸ் சார், அவர் பொண்டாட்டி எல்லாரையும் வச்சிக்கிட்டுப் பேசினேன். சாகசமா, தைச்சியமா பேசறது உனக்கு மட்டும் தான் கைவந்த கலையா? காயத்திரியை இந்தக் கோலத்துல பார்க்க என்னால தாங்க முடியலை. கல்யாணமாகி ரெண்டு வாரம்கூட ஆகலை. சாந்தி முகூர்த்தம் கூட நடக்கலை. இந்தப் பொண்ணுக்கு

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

இப்படியொரு கொடுமை நடந்திருக்கக் கூடாதுன்னு உருக உருக
பேசினேன். என் நண்பனுக்கு விதி அப்படி... போய்டான்!
உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லைன்னா நான் காயத்திரியை
கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தயார்னு பேசினேன்."

"டேய்! அவ என் பெண்டாட்டிதான்!"

"ஆனா இப்போ ஊரைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவ ஒரு
விதவை. அவளுக்கு வாழ்க்கை தர முன்வந்த நான் ஒரு தியாகி!
பெரியவங்க கூடிக்கூடி பேசினாங்க. சம்மதிச்சுட்டாங்க."

"இது அநியாயம்!"

"இப்போ இன்னொரு அநியாயத்தையும் கேட்டுக்கோ. அவங்க
ஜாதில ஒரு வழக்கமாம்... துக்கம் நடந்த வீட்ல ஏதாச்சும் நல்ல
காரியம் நடத்தணும்னா அதை பத்தாம் நாள் கருமதிக்குள்ளே
நடத்தணுமாம். இல்லைன்னா ஒரு வருஷம் கழிச்சதான்
நடத்தணுமாம். பத்தாம் நாளுக்குள்ளேயே எங்க கல்யாணத்தை
நடத்திடறதுன்னு தீர்மானிச்சுட்டார் ராமதாஸ் சார். தப்பு! நம்ம
மாமனார்!" என்றான் அருண்.

நான் கொந்தளித்தேன்.

"நான் உயிரோட இருக்கிறப்ப அவனை விதவை
ஆக்கினியே... அதுவே பெரிய கொடுமை! இப்ப அவளுக்கு
தாலி கட்டப்போறேன்னு சொல்றியே! டேய்... டேய்!
வேணாம்டா!"

"அதானே என்னோட திட்டமே! உன் கண் முன்னாலேயே
உன் மனைவியை விதவையாக்கி, அவளுக்கு வாழ்வு தர்றதா
சொல்லி தாலி கட்டி என் மனைவியாக்கி, சாந்தி முகர்த்தமும்
நடத்தி... இத்தனையும் சாதிச்சுட்டேன் பாருன்னு சொல்லி
அதுக்கப்புறம்தான் உன்னை நிஜமாவே கொலை செய்யப்
போறேன். அதுக்கு தனி திட்டம் வச்சிருக்கேன்."

அப்புறம் காலம்பூரா நிரந்தரமாக காயத்திரி என் மனைவி! எப்படி? படிப்படியா முன்னேறிக்கிட்டு இருக்கேனில்லே? சாப்பிட்டாச்சா? கட்டில்ல படுத்துக்க கண்ணா. உன்னை கட்டிப் போடணும் நான். அப்புறம் வெளில போய் ஆயிரம் வேலை இருக்கு. துணிமணி எடுக்கணும். கல்யாண பத்திரிகை அடிச்சி எல்லாருக்கும் கொடுக்கணும். மூணு நாள்ல எவ்வளவு காரியம் இருக்கு பாரு! ஆமாம்... இன்னும் மூணு நாள்ல எனக்கும், உன் பொண்டாட்டி காயத்திரிக்கும் கல்யாணம் பிரசாத்."

என்னை மறுபடி கட்டிப்போட்டான் அவன்.

நான் கெஞ்சினேன், "தயவு செஞ்சி இப்பவே என்னைக் கொன்னுடு!"

"எனக்குத் தெரியாதா? எப்ப உன்னைக் கொலை செய்யணுமின்னு" என்றவன்- என் வாயில் 'பிளாஸ்திரி' ஒட்டிவிட்டு நடந்தவன்- அங்கிருந்த காலை பத்திரிகையை எடுத்துவந்தான்.

"சொல்லவே மறந்துட்டனே! நீ செத்துப் போன செய்தியை நீயே படிக்கிறது ஒருசுவாரசியமில்லே? உன் போட்டோவோட வந்திருக்கு பாரு!" என்று அந்த பக்கம் புரட்டி- மடக்கி- என் முகத்துக்கு எதிரில் பிடித்து காட்டினான்.

என் புகைப்படத்துடன் செய்தி வந்திருந்தது.

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த

புதுமாப்பிள்ளை கோர மரணம்!

கேரளாவிற்கு சுற்றுலா சென்ற நேரத்தில் சாலக்குடி அருவியில் தவறி விழுந்த வாலிபர் பிரசாத் மரணமடைந்தார். இவர் புதிதாக திருமணமானவர். திருமணமாகி இரண்டு வாரங்களே ஆகியுள்ளது என்பது பரிதாபத்துடன் குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்த இரண்டு தினங்களும் ஒவ்வொரு வேளையும் அருண் வந்து என்னை துப்பாக்கி முனையில் குளிக்க வைத்தான். சாப்பிட வைத்தான், உடை மாற்ற வைத்தான். வார்த்தைகளால் என்னை வதைத்தான்.

கல்யாணப் பத்திரிகையை கொண்டு வந்து படித்துக் காட்டி என் ரத்தம் சூடுறச் செய்தான்.

மூன்றாம் நாள் காலையில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த என்னை எழுப்பினான்.

அருண் பட்டு வேட்டி, பட்டுச்சட்டை அணிந்து இருந்தான்.

"என்ன பிரசாத் இது? இன்னைக்கு உன் மனைவிக்கு கல்யாணம். நீ இப்படி தூங்கிக்கிட்டு இருக்கே? ஒம்போது- பத்தரை முகூர்த்தம். அந்த நேரத்தில் நீ இங்கே இருந்துகிட்டே மனசார எங்களை வாழ்த்து. வரட்டுமா...?"

நான் எதுவும் பேச முடியாமல்- என் வாயில் 'பிளாஸ்திரி'. ஆனால், எனது கண்களில் நீர் வழிந்தது.

அருண் என் கன்னத்தைத் தட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டு, வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

சுவர்க்கடிகாரத்தில் மணி பார்த்தேன். 6.30.

அய்யோ! இன்னும் மூன்று மணி நேரத்தில் இந்த அபத்தமான திருமணம் நடக்கப் போகிறது. சொன்னபடியே இந்த கிராதகன் நடத்திக் காட்டிவிடப் போகிறான்.

இதைத் தடுக்கவே முடியாதா?

நான் என் பலம் அனைத்தையும் திரட்டி- கைகளையும், கால்களையும் இழுத்துப் பார்க்க... எனக்கு கடைசி நிமிட அதிருஷ்டம் இருந்தது. என் இடது கையின் கட்டு நெகிழ்ந்தது.

இதயம் பேசுகிறது

படித்தேன்! உறைந்தேன்!!

இந்திரா செளந்தர்ராஜன் எழுதிய 'விடவே விடாது' நாவலில் ஒவ்வொரு அத்தியாயத் தொடக்கத்திலும் இருந்த வைர வரிகள் சிந்தனைக்கு விருந்து படைத்தன.

கு.அருணாசலம், தென்காசி.
'விடவே விடாது' நாவல் விழிகளை மூடவே மூடாத அளவுக்கு விறுவிறப்பு.

ஆர்.ஆர். உமா, செல்வமருதூர்.
பனிமலையில் பயணித்த ஜில்லிப்பு, மேஜர் சந்தர்பால் 'லிப்ட்' கேட்டபோது உறையவைத்தது.

மோகனா செல்வகணேசன், சோழிங்கநல்லூர்.

படிக்க ஆரம்பித்தால் முடிக்காமல் மூடவே மனம் வராது என்கிற அளவுக்கு நாவல் படு விறுவிறப்பு.

த.சத்தியநாராயணன், அயன்புரம்.

நாவலை படிக்க, படிக்க ஆவி உலகத்துக்கு சென்று, ஆவிகளோடு பேசிய பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது.

கதா குமரவேல், சென்னை.

நாவலைப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துகளை எழுதி அனுப்புங்கள்.
முகவரி: இதயம்பேசுகிறது, 'ராணிமுத்து', சென்னை- 600 007.

பனிமலை பிட்கலை நாமும் சத்திக்கமாட்டோமா என்ற ஆவலை தூண்டிவிட்டது.

கமலி சண்முகசுந்தரம்,

தேவனாங்குறிச்சி,

செய்த தவறுக்கு தண்டனை கிடைக்காமல் 'விடவே விடாது' என்பதைத் தத்ருபமாக விளக்கியது.

டி.ஆர். ராம்குமார், கோவை,

கம்ப்யூட்டர் யுகத்தில் ஆவிகளின் கதையா? என்று நம்ப முடியாமல் இருந்தது. ஆனால், விஞ்ஞானம் கலந்து புதிய கோணத்தில் வியக்க வைத்தது.

லட்சுமி சந்தானம், ஸ்ரீரங்கம்,

அழகான நடையில், அதிரவைக்கும் வகையில் ரத்துமில்லாமல்- சத்தமில்லாமல் எங்களை மிரட்டிவிட்டார் இந்திரா செளந்தர்ராஜன்.

மொன்.ராஜ்குமார், ஊத்தங்கால்.

மேலும் இழுக்க... இடது கையின் கட்டு பிரிந்துகொண்டது.

முதலில் 'பிளாஸ்திக்' எயப் பிடித்துப் போட்டேன். இடது கைபால் வலது கையின் கட்டைப் பிரித்தேன். பிறகு இரண்டு கைகளாலும் கால்களின் கட்டுகளை அவசரமாகப் பிரித்துக்கொண்டேன்.

அந்த தனி வீட்டிற்கு பின்புறம் ஒரு வாசல் இருந்தது- அதன் சுதவு உள்புறம் தாளிடப்பட்டு கிடந்தது.

திறந்தேன். வெளியே பாய்ந்தேன்.

'எந்த மண்டபம்?' சட்டென்று மறந்து போனது.

மறுபடி வீட்டுக்குள் ஓடி- கல்யாண பத்திரிகையை எடுத்துப் பார்த்தேன்.

ஸ்வர்ண பிரியா கல்யாண மண்டபம்!

நான் இருப்பது வேளச்சேரி. திருமண மண்டபம் இருப்பது ராயபுரம்! நிச்சயம் போய்ச் சேர ஒரு மணி நேரமாகிவிடும்.

மணி இப்போது ஆறே முக்கால். எப்படியும் ஏழே முக்கால். எட்டுக்குள் போய்விடலாம்.

நான் ஒரு ஆட்டோவை நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டேன்.

"ராயபுரம் போப்பா. எவ்வளவு சிக்கிரம் போக முடியுமோ, அவ்வளவு சிக்கிரம் போ! உனக்கு மீட்டருக்கு மேல இருபது ரூபா தர்றேன்" என்றேன்.

'அருண்... ராஸ்கல்! உன் குட்டு உடைபடப் போகிறது!'

மண்டபத்தில் அத்தனை பேரும் என்னைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடையப் போகிறார்கள். அவன் குழ்ச்சியைப் பார்த்து உதைக்கப் போகிறார்கள். போலீசில் ஒப்படைத்தாக வேண்டும் அவனை!

ஒவ்வொரு சிக்னலிலும் ஆட்டோ நின்றபோது எனக்கு போக்குவரத்து விதிகளின் மேல் கோபமாக வந்தது. நடுவில் ராஜபவன் சாலையில் கவர்னரின் காருக்காக ஐந்து நிமிடங்கள் நிறுத்தப்பட்டபோது நான் நொந்து போனேன்.

ராயபுரத்தை ஆட்டோ தொட்டபோது மணி எட்டே கால். ஸ்வர்ண பிரியா திருமண மண்டபத்தைத் தேடிச் சென்று நிறுத்தியபோது எட்டரை.

நான் இறங்கினேன்.

நாதகர ஒலி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. முகப்பே பிரமாதமாக அலங்காரம் செய்யப்பட்டு இருந்தது. நிறைய கார்களும், இரு சக்கர வாகனங்களும் நின்றன.

நான் பரபரப்பாக மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தேன்.

மணவறையைப் பார்த்து அதிர்ந்து போனேன்.

மணவறையில் அருணும் இல்லை, காயத்திரியும் இல்லை. யாரோ ஒரு மணப்பெண், யாரோ ஒரு மாப்பிள்ளை! சுற்றிலும் பார்க்க... என் மாமனார், மாமியார் யாரையும் காணவில்லை.

நான் குழம்பிப் போய் நிற்க... என் தோளில் விழுந்த கையைப் பார்த்து திரும்பினேன். புன்னகையுடன் இருந்தான் அருண், மாப்பிள்ளை கோலத்தில் இல்லை. சாதாரண பேண்ட், சட்டையில் இருந்தான்.

“வா! பிரசாத். அப்படி ஓரமாக போய் பேசலாம்” என்றான்.

நான் அவனைத் தொடர்ந்தேன்.

ஒரு தனியறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

“நீ வரணும்னுதான் உன்னோட ஒரு கைக்கட்டை நானே பிரிச்சி விட்டிருந்தேன் பிரசாத். இங்கே நடக்கறது என் ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

நண்பனோட கல்யாணம். நீ பார்த்தது... உனக்காதியே செலவு பண்ணி தயாரித்த ஒரே ஒரு கல்யாண பத்திரிகை. உனக்காதியே செலவு பண்ணி என் நண்பனோட ‘ஆப்செட் பிரஸ்’ல ஒரே ஒரு காலை பத்திரிகை அடிச்சேன், நான் எழுதிக் கொடுத்த செய்தியோட” என்றான் அருண்.

எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

அருண்

அவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

அவன் தோளில் கை வைத்தேன்.

“என்னை மன்னிச்சிடு பிரசாத். நான் நடத்தினது பூரா நாடகம்தான். நான் சொன்னபடி எல்லாம் செஞ்சிருந்தா என்னால காயத்திரியை அடைய முடியும்னு உனக்கு உணர்த்தறதுக்காகத்தான். என் ‘சகோ’வை சமாதானப்படுத்தறதுக்காகத்தான் இவ்வளவும். நீ முந்திக்கிட்டு அவனை அடைஞ்சதுல நான் ரொம்ப பாதிக்கப் பட்டேன். என்னை இவன் முட்டாள் ஆக்கிப்பானேன்னு நொந்து போய்ட்டேன். ‘அருண், அவ இல்லைன்னா நான் தற்கொலை பண்ணிக்குவேன்- இந்த ஒப்பந்தமெல்லாம் வேணாம்’னு நீ சொல்லியிருந்தா... உன் காதலோட அழுத்தம் எனக்குப் புரிஞ் சிருக்கும். என் காதலைவிட உன் உயிர்தான் முக்கியம்னு நான் அன்னைக்கே என் மனசை மாத்திக்கிட்டிருப்பேன். ஆனா, என்னை முட்டாளாக்கி- கோர்வையா சாமர்த்தியம் பண்ணி அவனை அடைஞ்சே பாரு. அந்த குழ்ச்சிதான் எனக்குப் பிடிக்கலை. என்னாலயும் நினைச்சா குழ்ச்சி பண்ண முடியும்னு உனக்கு உணர்த்தத்தான் இவ்வளவும் செஞ்சேன்” என்றேன்.

“அப்போ காயத்திரி?”

ராணிமுத்து டிசம்பர் 1, 2009.

"அவ வீட்டில் கமங்கலியா உனக்காக- நீ எப்போ ஊர்லேர்ந்து வருவேன்னு காத்துக்கிட்டிருக்கா."

"புரியலை."

"அன்னைக்கு லாட்ஜிலேர்ந்து போன் செஞ்சிட்டு வர்றதா சொல்லிட்டு உன்னை அழைச்சுட்டு வந்து 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்'ல உட்பிப் போட்டேனே... அதுக்கப்பறம் நான் திரும்ப லாட்ஜுக்குப் போய் என்ன சொன்னேன் தெரியுமா?"

"என்ன சொன்னே?"

"சொல்றேன்... 'எங்க ஆபீசுக்கு நான் பேசினப்போ பிரசாத் தன் ஆபீசுக்கு போன் போட்டு விவரம் பேசினான். அப்பதான் செய்தி தெரிஞ்சது. ஊர்ல அவனோட அப்பாவுக்கு ஹரடைப்பாகி ஆஸ்பத்திரில இருக்காராம். ஆபீசுக்கு போன் வந்திருக்கு. இவனுக்கு எப்படி தெரியப்படுத்தறதுன்னு புரியாம ஆபீஸ்ல தவிச்சிட்ட இருந்தப்ப யதேச்சையா இவனே போன் செய்துட்டான்."

அவன் உங்க காரை பெட்ரோல் போட கொண்டு போயிருக்கான். பதற்றமா இருக்கான். துணைக்கு நானும் போய்ட்டு, அவனை ஊர்ல விட்டுட்டு சென்னை வந்துடறேன். நீங்க காலையில் பஸ் பிடிச்சி சென்னைக்கு போய்டுங்க. என்னை பெட்ரோல் பங்குக்கே வரச் சொல்லிட்டான். இங்கே வந்துட்டு, பிசிட்டு புறப்பட்டா நேரமாகுமில்லையா? நாங்க போய்ட்டு வர்றோம்- அப்படின்னு சொன்னேன். 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்'லயே வானும் தூங்கினேன் இன்னொரு அறையில்.

மறுநாள் அநாதை பிணம் அது... இதுன்னு 'ரீல்' சுத்தி உன்னை மம்ப வச்சேன். சென்னைக்கு அழைச்சுட்டு வந்தேன். காரை அப்படைக்கறப்ப, 'அவங்க அப்பாவுக்கு இப்ப கொஞ்சம் தேவலாம். ஜனாலும், ஒரு வாரம் பக்கத்துல இருந்து பார்த்துக்கிட்டு வர்றதா

பிரசாத் சொல்லச் சொன்னான்னு இன்னொரு பொய்யைச் சொன்னேன். அவங்க நம்பிட்டாங்க. அவங்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் நீ இப்போ உங்க ஊர்ல இருக்கே" என்றேன்.

பிரசாத் பிரமித்துப் போய் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

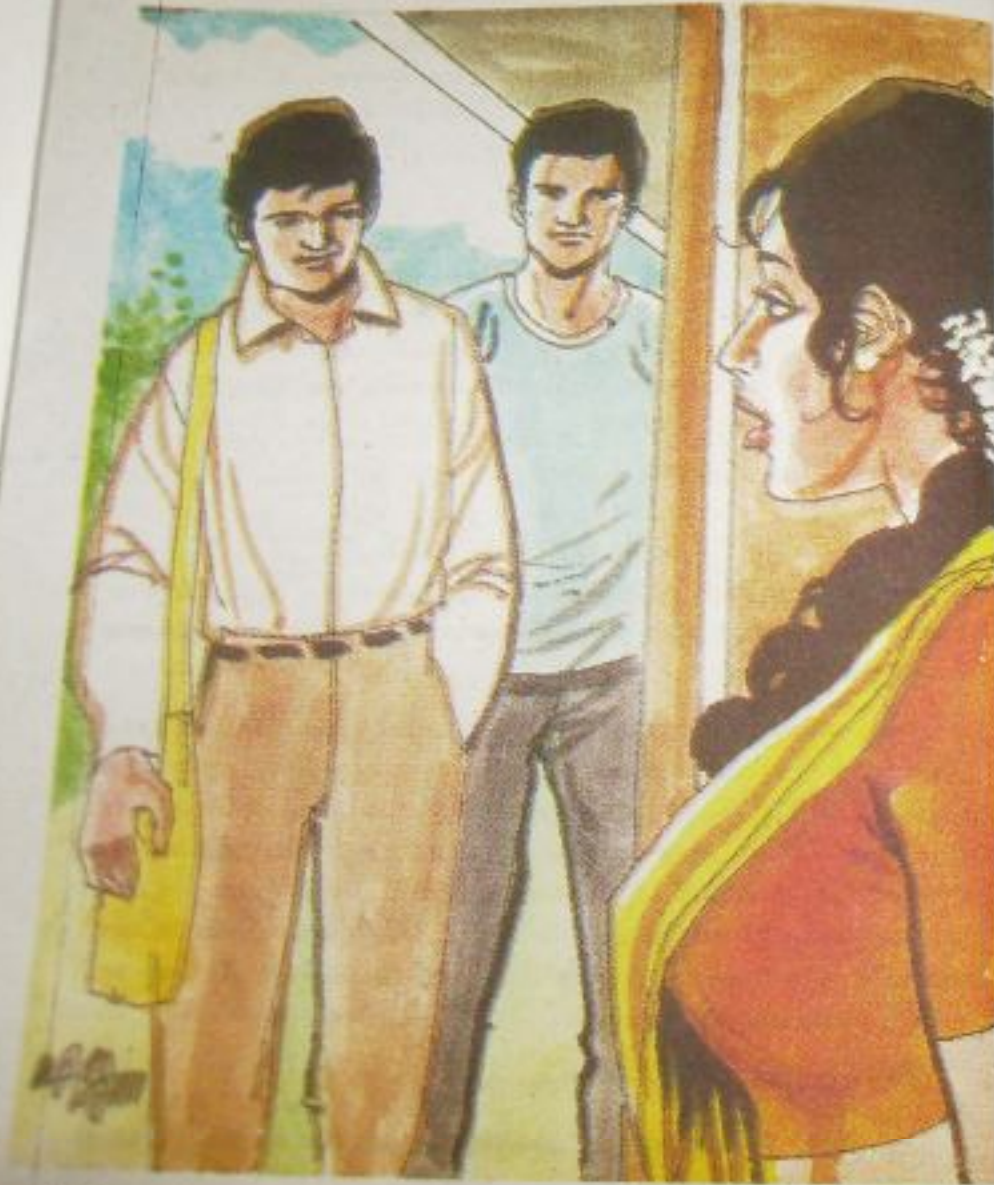
"உன்னை நிஜமாவே துடிக்க வச்சிப் பார்க்கணும்னு ஒரு 'ஸேடிசம்' எனக்கு வந்ததுக்கு ஸாரி பிரசாத். நினைச்சா என்னாலயும் ஜெயிக்க முடியும்னு உனக்கு காட்டறது மட்டும்தான் என்னோட நோக்கம். மத்தபடி சத்தியமா சொல்றேன்... காயத்திரி மேல இப்போ எனக்கு எந்த தப்பான எண்ணமும் கிடையாது.

ஒரு விஷயத்துல நான் பிரமிச்சிப் போனேன் தெரியுமா? நம்ம நட்பு எவ்வளவு ஆழமானது! அந்த நட்புக்கே துரோகம் பண்ணினாகூட பரவால்லைன்னு துணிஞ்சே பாரு. அதுக்கு என்ன காரணம்? நீ காயத்திரி மேல வச்சிருந்த அபரிமிதமான காதல்! நண்பனுக்கு துரோகம் செய்ற அளவுக்கு அழுத்தமான காதல்! இவ்வளவு தூரம் வெறித்தனமான காதல் எனக்கு அவ மேல இல்லை.

அவ மனைவியா அமைஞ்சா சந்தோஷம்தான் நினைச்சேன் நான். அவனை மனைவியா அடைஞ்சே ஆகணும்னு வெறித்தனமான காதல் உனக்கு இருந்தது. அதனாலதான் அப்படியெல்லாம் நடந்துகிட்டே, நடந்துகிட்டது நீ இல்லை. உன் வெறித்தனமான காதல். அதேமாதிரி பதிலுக்கு உன்கிட்ட என்னை நிரூபிக்க போராடினது நாவில்லை. என்னோட வெறித்தனமான 'சுகோ'! உன்னை கொஞ்சம் 'ஓவரா'வே துடிக்க வச்சிட்டேன். ஐம் ஸாரிடா" என்றேன் நான்.

பிரசாத் என்னையே பார்த்தான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் உதடுகளில் கிரிப்பு வந்தது.

"எனக்கு இந்த அதிர்ச்சிப் பாடம் தேவைதான். என்ன, கொஞ்சம் 'ஓவர்டோஸ்!' என்று செல்லமாக என் வயிற்றில் குத்தினான்.

இரண்டு பேருமாக புறப்பட்டு காயத்திரியின் வீட்டுக்கு வந்தோம்.

"எப்ப வந்திங்க ஊர்லோந்து?" என்றாள் காயத்திரி.

"இப்பதான் நேரா பஸ்சைவிட்டு இறங்கி வர்றேன். வழியில இவனைப் பார்த்தேன். 'பைக்குல ஏறிக்கிட்டேன்' என்றான் பிரசாத்... என்னைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டி.

"அப்பா எப்படி இருக்கார்?"

"சவுக்கியமா இருக்கார்."

"சீக்கிரம் தாத்தா ஆகணும்னு சொன்னாராம்" என்றேன் நான்.

"ஆரம்பிச்சிட்டிங்களா அருண்?" என்று சினுங்கினாள் காயத்திரி.

இந்த சினுங்கலுக்காக அவன் துரோகம் செய்தது நியாயமே! அதில் தப்பில்லை. இனிமேலும் இந்த சினுங்கலை நான் ரசிப்பதுதான் நியாயமில்லை!

புறப்பட்டேன்.

சாலையில் பார்த்தேன்.

'இவளா? இவளா? எங்கே என் தேவதை? அவள் என்ன செய்துகொண்டிருப்பாள் இப்போது?'

முற்றும்